

مَسْوَعٌ كَمَعْظَمٍ حَائِزٍ وَرِيقَالٍ
 هَذَا مَسْوَعٌ لَمْ يَأْتِ مَسْوَعٌ
 (مَسْوَعَةٌ) بِرِسَاعَتٍ مَعَالِمَةٍ
 كَرُونَ جَانِكُمْ مَبَاوِمَةً بِرُوزِ
 س و ع هَذَا مَسْوَعٌ هَذَا
 بِالْفَتْحِ أَيْ كَلِمَةٌ رَاوِرَانِ دَوْرِيَّةٌ كَوْنِيَّةٌ
 كَمَا مِيَانِ هَرُودِ دِيگِرِ كَسِ نَزَادَهٗ بَاشَد
 وَكَذَلِكَ سَوْعَةٌ بِالتَّوَكُّلِ هِيَ
 فِي الذِّكْرِ وَالْإِنْتِهَايَةِ يُقَالُ أَخْتَهُ
 سَوْعُهُ وَسَوْعَتُهُ -
 شَرَابٌ اسْوَعٌ فَرَابُكَ لَارِ فَاسَانِ كَذَرِ
 رِبْوَانِ (بِالْكَسْرِ) نَجْدٌ وَرُودٌ حَيْرِ
 وَرُكْدٌ رَدُّهُ رُودِيْنَاهَا سَوَاعُ الْعَصْرِ
 مَسَا نَ بِالْفَتْحِ جَانِ كَذَرُودِ
 رِنِ سَامِ الشَّرَابِ سَوْعًا بِالْفَتْحِ
 وَسَوْعَانًا بِالضَّرْبِ سَانِ جَلْفُودِ
 شَدَّ شَرَابٌ مَوْسِفَتِ الشَّرَابِ آسَانِ
 جَلْفُودِ هَرُودِ شَرَابِ الْإِزْمِ مَنَعَهُ
 وَسَاخَلَهُ مَا فَعَلَ رُوِيَ شَدَّ نَجْدِ
 كَرُوْدَانِ رُوِيَ بِرُودِ مَعْنَى زَفْرِ
 نِيْرَابِ سَاعَتِهِ الْإَرْضِ
 فَوْزِ رَنِ زَمِيْنِ مَوْسَاعَتِ الْإِقْلَاقِ
 دَوِيْدِ شَرْمَادِ وَقَوْمِي كَرُوِي
 اسْمُ الشَّكْرِ كَوِي رَانِيْدِ شَرَابِ
 وَبِهِتِ وَادِيْنِ يُقَالُ لَمْ يَأْتِ عَصِي
 أَيْ مَهْلِكِي دِيْنَالِ هَذَا اسْوَعٌ
 أَخَذَ بِالْقِيَمِ يَعْنِي وَجْهًا وَبِيْدِ شَدَّ
 يَأْسِيسِ وَكَسِ وَنِيْرَ اسَاعَةَ تَامِ
 وَبِالْمِشْرِانِ حَيْرِ كَيْفِ يُقَالُ
 اسَامُ فُلَانٍ يَدْرِكُ يَحْتَمِلُ شَدَّ
 أَوْ مِيَانِ نِيْلَتِ أَنْ يَرِيْدَ حِدَّةً
 رِيْحَالِ وَفَدَاهِمِ فَيُقِي دَاجِدِيَهٗ
 يَقْمُ الْأَمْرُ فَإِذَا أَصَابَهُ قِيْلَ كَيْفَ

بِهِ فِي الدِّيَارِ اسَاعُوْ بِهَمْ
 وَسَوْعُهُ تَسْوِيْعًا رُوِيَ وَاشْتِ آسَانِ
 وَسَوْعُهُ كَزَادِ وَأَوْرَانِ حَيْرِ
 رُوِيَ كَرُودِ عَطَارَانِ وَتَسْوِيْعَاتِ
 السَّلَاطِيْنِ عَطَايَا بَاشَدِ
 لَفْتِ مَوْلِدِهِ اسْتِ
 س و ف رَسُوْفٌ بِالْفَتْحِ
 بَرِي كَرُونَ حَيْرِ رَاوِ الْفَعْصِ
 مِنْ نَصْرِ وَصَبْرِ وَشَكِيْبَانِي - وَنِيْرِ
 سَوْفِ سَرَانْجَامِ وَرُوْدِ بَاشَدِ وَرُوْدِ
 آسَانِ لَفَاتِ اسْتِ سَبْفِ وَنَوْرِي
 وَهِيَ حَرْفٌ مَعْنَاهُ الْإِسْتِيْزَاعُ
 كَلِمَةٌ تَتَقَيَسُ فِيهَا لَمْ يَكُنْ رُوِيَ
 يُسْتَعْمَلُ فِي الْبَيْتِ بِرُوْدِ الْوَحِيْدِ
 إِذَا تَبَدَّلَتْ حَقَقَاتُهَا اسْمَالُهَا
 وَكُونِيَهٗ فَلِذَلِكَ لَفَاتِ السَّوْفِ يَعْنِي
 بِمِيْدِ زَنْدِ كَانِ مِيْدَانِ
 رَسُوْفٌ بِالضَّمِّ زَمِيْنِ يَزَمِيْنِ
 مِيَانِ رِيْگِ وَدِيْشْتِي سَوْفِ
 بِالضَّمِّ وَكَصْرِ دَجْمِ
 اسَافٌ بِرُوْدِ زِيْلُوَارِ وَرُوْدِ
 غَبَا رَنِيْرِ سَافِ كَيْ
 اسَافِ زَمِيْنِ مِيَانِ رِيْگِ وَدِيْشْتِي
 رَسِيْفٌ بِالْكَسْرِ عِدُّ وَرُوْدِ
 طَلَايِشِ بَاوِيْنِ بَشِيْنِ سَافِ
 سَابِغَانِ رِيْگِ تَنَبُّ وَرُوْدِ
 رُوْدِ شَدَّ وَرُوْدِ زَمِيْنِ مِيَانِ
 رِيْگِ وَدِيْشْتِي -
 رَسُوْفٌ كَسَابِ بَاوِيْنِ وَهَلَاكِ شَدَّ
 وَنِيَارِ وَرُوْدِ كَامِرِي سَسُوْرِي بَاوِيْنِ بَضْمِ
 اسْتِ بِنَالِ وَتَسُوْفِ اسْتِ مَوْثَانِ
 يَامِرُ كَامِرِي رُوْدِ وَشَتْرَانِ -
 اسُوْفٌ كَسْرَابِ وَبِفَتْحِ رُوْدِ

(اسْوَاف) بِالْفَتْحِ مَوْضِعٌ اسْتِ هَرِيْدِ
 مَسْوَفٌ كَسَبِ عَطْرُوَانِ
 (مَسَاْف) بِنِيْ بَدَا جِهْتِ كَسِي
 بُوِيْدِ بَدَا وَرُوْدِي وَبَعْدِ
 اسَافَةٌ بَعْدِ وَرُوْدِي وَالْأَصْلُ
 أَنَّ الدَّلِيْلَ إِذَا كَانَ فِي فَلَاةٍ قَامَ هَذَا
 التَّرَابُ فَشَمَهُ لِيَعْلَمَ عَلَى قَصْدِ هَرَاوِ
 عَلَى حَوْرَمَةٍ كَثْرَ اسْتَعْمَالِهِمْ لِذَلِكَ الْكَلِمَةُ
 حَتَّى سَمُوا الْبَعْدَ مَسَافَةً
 مَسْوُوفٌ نَحْلٌ تِيْرُ شَدَّ بَشِيْنِ
 مَسِيْبَانِ بِالْكَسْرِ بَادِرِ فَرَزَنْدَانِ مَبَاوِمَةٍ
 س (سَافُ الْمَالِ) هَلَاكُ
 شَدَّ نَشْتِرَانِ يَامِرُ كَامِرِي افْتَادِ
 وَرُوْدِ سَافِ الْإَرْضِ قَرِيْبِ
 زَمِيْنِ سَوْفِ رَسِيْدِ -
 بِضَمِّ سَافِ كَسْتِيْمِ بَدِرِ فَرَزَنْدِ مَرُوْدِ
 مَسَافٌ كَقَامِ فَرَزَنْدِ سَافِ
 مَرُوْدِ بَاشَدِ
 زَسَافٌ هَلَاكُ شَدَّ مَالِ أَوْ هَرُوْدِ
 اسَافُ الْخَارِجِ وَرَفَشِ سَطْبِرُودِ
 وَرَحِيْبِ بِيْسِ تَبَاهِ كَرُوْدِ نِيْرِ وَرُوْدِ
 وَفِي الشَّرْحِ اسَافٌ حَقِيْقٌ لَا يَشْتَرِكِي
 السَّوْفُ دَرَجَتِ شَخْصِيَّةٌ كَوْنِيَّةٌ كَرُوْدِ
 كَثْرَتِ تَوَالِي هَمُومِ حَوْلِ حَوَادِثِ وَ
 وَبِخِيْبَةِ رَاوِيْنِ كَرُوْدِيْنِ بَاشَدِ وَرُوْدِ
 اسَافَانِ رُوْدِ فَرَزَنْدِ مَادِرِ وَرُوْدِ
 (مَسْوُوفٌ) كَسَمِيْدِ مَرُوْدِ بَسْرِ
 فَوْجِ بِيْجِ نَوَابِ كَسَمِيْدِ وَكَسِي
 رُوْدِ حَاكِرِ آسَانِ نَتَوَانِ
 رَاكِيْبَةُ مَسَافَةٌ كَسَمِيْدِ شَدَّ جَاهِ
 كَقَرِيْبِ اسْتِ كَرُوْدِ بَدِرِ يَابِجِ
 كَرُوْدِ نَاوَارِ وَنَاخُوْشِ وَبَدِرِ بَاشَدِ
 وَفِي الْحَدِيْثِ لَعْنُ الْمَدِيْنَةِ الْمَسْوَافَةِ

یعنی زن نافرمان را که اطاعت
 شوهر نکند و بسوف فعل وقت
 گذارد و تن درندید -
 (سَوْفَهُ تَسْوِيفًا) در ناخیر انداختن
 آن را + و سَوْفَتْ فَلَانًا اَمْرًا ی
 مالک خود گردانیدم او را و مالک
 ساختم آن را و راں و نیز
 تَسْوِيفًا بار بار سوف فعل
 گفتن کسی را بقال سَوْفَتْ اِبْرَاهِیْمَ
 اِذَا فَنَتْ لِي بِنْتُهُ لَعَبًا اَخْرَسُوْنِ فَعَل
 سَاوْفَهُ مَسَاوِفًا رَاكَ لَفْت : ۱۰۰ +
 در صرف الطریق نیز می آید -
 با نوب و سَوْفَ الْاَمْرِ پس
 انگند کار را -
 مشتاق جائے بوسیدن و بی
 اشتیاق بوسیدن
 قبل سوف لغت یونانی است
 یعنی دوست دارنده حکمت اصله
 جَبَّارٌ وَهُوَ لِحُبِّ سَوْفَادِهِوَ الْحَكْمَةُ
 فلسفه فیلسوفی اسم مسند
 است مرکب مانند مولفه از
 لاجول و لا قوت -
 س سوق (سوق) باضم بازار
 و بزرگ - و سوق الحیثیست ترین
 جائے جنگ + و سَوْقُ الذَّنَابِ
 و ہے است بزمید + و سَوْقُ
 الْاَزْبَاءِ شهر سے است بخوشتا
 و سَوْقُ الثَّلَاثَةِ شهر سے
 بغداد + و سَوْقُ حَلَمَه مَوْضِعٌ
 است و ف + و سَوْقُ وِرْدَانِ
 محل است بصر + و سَوْقُ لِنَاهِمِ
 شهر سے است بافرقیه + و سَوْقُ
 الْعَطَشِ محل است به بغداد

لَا تَمَانِي قَالَ الْمُهَدِي مَعَ سَوْقِ
 الرَّيِّ فَعَلَبَ عَلَيْهِ الْعَطَشُ + و سَوْقُ
 بَنِي قَيْنِقَاعٍ بازار سے بود و صاحب
 (سَوْقَه) بالضم رعیت و مردم
 فرمایه واحد و جمع و مذکر و مؤنث
 در و سے یکسان است اِرْقَانٌ يَجْمَعُ عَلِي
 سَوْقُ (سوق) کسر و و آنچه زیر گیاه
 طرطوبت است که بران پوستک سرخ
 باشد + و محمد بن سَوْقَه تابعی است
 و كَانَ لَا يَحْسِنُ يَعْنِي اللَّهُ تَعَالَى
 (ساق) آنچه میان شتالنگ و زانو
 است سوق بالضم سیفان نام کسر
 جمع اسوق بهمه تنه و انما همزت
 يَجْمَعُ الضَّمَّةُ + و سخن و منه یوم
 تَلْبِيفٌ عَنِ سَاقِ اِي عَنِ شَدَّةِ و لَدِ
 التَّقِيْبِ السَّاقِ بِالسَّاقِ اِتَّحَادًا
 الدُّنْيَا بَاوَلِ شَدَّةِ الْاِخْرَةِ سَوْقِ
 يَنْ كَرُونَ السَّاقِ اِذَا رَاوُ شَدَّةِ
 الْاَمْرِ و الْاِخْبَارُ عَنِ وَاوَلِ و يُقَالُ
 و لَدَّتْ ثَلَاثِينَ عِلْمًا سَاقٍ و اَحَدٌ
 یعنی سه فرزند نرینه سپهر آورد
 بے آنکه میان آنها انشے باشد + و
 سَاقُ الشَّجَرِ تنه درخت و ساق چیر
 قمری نرکان حکایه صوتی ساق چیر
 یا ساق کبوتر و حیر بچه آن و نیز
 سَاقِ (ساق) مَوْضِعٌ است + و سَاقُ الْفَرَسِ
 اَوَسَاقُ الْفَرَسِ دهن کر ہے است
 مر اسد را فاس گویا شاخ آهوست
 و سَاقُ الْفَرَسِ مَوْضِعٌ است و
 سَاقُ الْجَوَاوِ مَوْضِعٌ است دیگر
 (سَاقَه) قلعه است بین ساقه
 همیشه بنگاه لشکر و موخران
 (سَوْقِ) به تخریب خوبی ساق و

خوب شدن ساق و الفعل من سح
 (سَوْقِ) کا محمد در از ساق و مرد
 خوب و نیکو ساق سَوْقًا مَوْضِعٌ
 (سَبِيْقِ) کتاب دست و پیاوی
 (سَبَاقِ) مانند چار و اسواق
 جمع - و محمد بن عثمان بن سَاقِ
 و بر او ش هر دو روایت حدیث دارند
 (سَبَوِيْقِ) کامیر است و سے و پشت
 است میان خلیص و قدید -
 (سَبَوِيْفَةَ) کهنه مَوْضِعٌ است
 و پشت است بجای خمر و کوسه
 است میدان بیخ و مدینه و مَوْضِعٌ
 بسیار و مَوْضِعٌ است بطن مکہ
 و مَوْضِعٌ است بنواحی مدینه که
 آل علی بن ابی طالب کرم الله وجهه
 و در آن سکونت دارند و مَوْضِعٌ است
 بمردزاق مَوْضِعٌ است احمد بن حنبل
 بن محمد تلمیذ ابو ذر و مَوْضِعٌ
 است بواسطه ازان مَوْضِعٌ است
 عبد الرحمن بن محمد واعظ ادیب
 و شهر سے است بمغرب و نیز
 مَوْضِعٌ اندر بغداد و ذر و سَوِيْقَتَيْنِ
 لقب سیاهی که کعبه را خراب خواهد کرد
 (سَاقِ) الفتح ندال رکاب زین
 (سَبِيْقِ) گلپس ابر بے باران
 که باد آنرا ماند
 (سَبِيْقَةَ) گلپسته سستور که دشمن
 آن را بغارت رانده باشد و سَبَوِيْقَتَيْنِ
 جزاں که در پس آن صائغ پنہاں
 شود جهت قدرت یافتن بر
 صید سَبِيْقَاتِ جمع
 (سَبَوَاتِ) کزنا و راز ساق و سَبَوِيْقَتَيْنِ
 خرابا و قیے که بمقدار یک شهر برآید

باشند و هر گیاه که بر ساق روید
 (مَشوق) کثیر جمع که بدان
 ستور رانند
 (ساق الماشية سَوْقًا) بالفتح
 و سِياقَةٌ) بالکسر و مَساقًا رانند
 چار و اراء و ساق المریض سَوْقًا و سِياقًا
 در جان کنیدن آمدن بیمار و
 ساق فلاناً) بر ساق او زدند
 و ساق المهرالی المراتة) دست
 پیمان رانند از ستور و جز آن
 بسوی عروس و نیز سِياقَةٌ
 بر یک روش رانند -
 بَعِيرٌ مَسوقٌ) کسب شتر که
 شکار را راند و شکاری را بر
 شکار تا در گرداند -
 دَأْسِقْتُهُ اَبْلًا ساقًا) داوم او را
 شتران که می رانند آن را و نیز
 اِساقه) دست پیمان رانند
 بسوی عروس
 سَوْقُ الشَّجَرِ سَوْقًا) تنه در
 گردید درخت و سَوْقٌ فُلَانٌ
 اهل آن ملک گردانیدن او را
 بکار خور -
 (ساقوقه) نبرد کرد او را و فرخ
 قی یاد بر سختی ساق و در رانند
 اِسْتِياقُ الماشية) راند چار و اراء
 (سوق) بازار بستن و خرید و فرخت
 کردن و خوردن بازاری نمودن
 بخرید و در بخت -
 سَأَوَقْتُ اِبْلًا) بجهت
 شنیدند آن و در آمد گردیدند و
 (سَأَوَقْتُ العَظْمَ) نبوی نمودند در قضا
 اِسْتِياقُ) پیرو و قریب و کوه

بست دراز -
 (اِسْتِياقُ) مانده شدن
 س و ک (سِواک) بالکسر خوب
 دندان مال مسواک بالکسر شده و
 بیکر سوک ککتب جمع -
 (سِواک) کغراب علم است و
 بالفتح رِقار نرم و آهسته -
 (سِواک) سِواک (سِواک) بالکسر
 سِواک فَمَا بِالْعُودِ) سید و بان را بسواک
 سِواک فَمَا تَسْوِکًا) مالید و بن را
 شد و کلبا لغت -
 اِسْتِياکُ) دندان مالیدن مسواک
 کردن بقال اِسْتِياکُ زَيْدٌ و لا
 بیکر معاه الفم و لا لَعُودٌ
 (سِواک) مسواک کردن و لا
 بیکر معاه العود و لا الفم
 (سِواک) چسپیدن و رفتن
 و بدر رفتن از ناتوانی و نرم و سست
 رفتن و بقال جاءت اِبْلًا تَسْواکُ
 اِسْتِياکُ من الضعف فی مَشِیها
 و جاء و ما یَسْواکُ هُنَا الا اِحْتِياکُ
 س و ل (سَوَل) محرک سستی
 فرو بستگی: یِرْناف و اِفْعَل من
 سَمِع - و سستی و فرو بستگی -
 (سَوَلَةٌ) بالفتح فرو بستگی فکرم و جز
 آن و بدون کلام قلعه است
 پشت بخدا یا نبی و آن را عجیب هم
 گویند و بجائے باش کبوتران
 (سَوَلَةٌ) بالضم خواست لغت فی المهریز
 (سَوَلَةٌ) کبوتره مرید سوال
 (سَوَل) تکذیر نافع و سستی
 و فرو بستگی باشد سَوَل بالضم
 جمع و سَحَابٌ سَوَلٌ) ابر

سست و فرو بستگی -
 (سَوَلٌ) بالفتح و لو بزرگ و نیز
 سَوَلٌ مَوْنَتٌ سَوَلٌ سَوَلٌ بالضم جمع
 (سَوَل) کامیر برابر
 (سَوَلٌ) سَلْتُ سَأَلْتُ بفتحها سَوَلًا
 بالضم لغت فی سَأَلْتُ و قَوْلُهُمْ هُمَا
 یَسْواکُ لَانِ یَدُلُّ اَنْهَما و اِذنی الاصل
 (سَوَل) از سستی که رانند سَوَلَتْ
 لَه نَفْسُهُ اِی زَنْبِیة و بیکر که در شیطان
 که رانند سَوَلٌ الشَّیطان اِی اغْوَةٌ
 س و م (سَوَم) بالفتح بها
 (سَوَمَةٌ) بالضم بها و نشان و
 علامت و نشان مرد و جرب -
 (سَوَمَةٌ) بالکسر بها بقال انه لغت
 السَّیْمَةُ اِی السَّوَمُ و نشان و علامت
 (سَم) خیزران که درخت است و
 که می است مر نهیل را و نام پسر
 نوح علیه السلام که پدر عرب است
 و کوه که در و س آب گرد آید و نام
 مرد و مرگ و منزه علیک السام
 (سامه) کوه که بر سر چاه باشد سیم
 کتنب جمع در گمائی زرد و کاه
 سام جمع و زرد سیم و رنگ است
 و کوه و خیزران - و نیز سامه شخصی
 است مر عرب را و دوده است
 بین و محله است پسر و آن را
 بنو سامه نیز گویند و نام پسر لوی
 بن غالب که ابراهیم سامی بن
 حجاج بوسه منسوب است و
 نام جماعتی از بصره -
 (سوام) بالفتح چینه و کوه
 که زیر هر دو چشم اسپ است
 (سوام) بالضم بها و رنه است

اسالم) چندہ سائمتہ مؤنت
 سوائم جمع
 (سینما) بالکسر والقصر و سیماء بالمد
 نشان و علامت سیماء مثله
 (سینمویۃ البلقاوی) بالکسر
 صحابی است۔
 (مسامۃ) چو بے است پینا غلیظ
 در زیر ہر دو قاعدہ و رو چوب
 پیش ہوج۔
 (سوم) کو ہے است متصل کوہ
 فرقہ دوران ہر دو جز و رخت
 منع و شوحط دیگر نر وید و بوزنہا
 و روے بسیارے باشند
 (سمت بالتلعة) بہا کردم
 متاع را، و سامت الابل چریدند
 شتران و گذشتند، و سامت المویج
 وزید با و وزو گذشت، و سام
 فلا نامہ تکلیف واد اورا باں
 کاریا واد او را آزا ہوا اکثر ما یستعمل
 فی العذاب انشریقال سمنا حصفاً
 یعنی خواری و مذلت و اوم اورا
 و سامت الطیر علی الشبی، گر و گردید
 مرغ آن چیز را۔
 (سامہ) گراں کردن بہا بالفعال
 اسمت بہا و کن اسمت علیہا
 گراں کردن بہائے آنرا۔ و سوال
 کردن بہا را از کہے تقول اسمتہ
 یا ہا و کن اسمتہ علیہا اذا سالتہ سوم
 و چرانیدن و کوہ سر جاہ کردن
 و نظر انداختن بر کہے
 (سوم) کومت نشان گذاندہ
 و کہے کہ اسپ خود بچہ گذارندہ باشد
 (سومۃ) کمعظہ اسپ بچہ گذارندہ

واسب بانشان و علامت *
 و حجازۃ مسومۃ سنگریز ہائے
 کہ بران امثال خواتیم بودہ باشد
 یا آنکہ بران نشان سپید و سرخ
 یا دیگر علامت کہ بدان معلوم گردد کہ
 این سنگریز ہا از سنگریز ہای دنیا نبوند
 (سوم الفرس نسویم) نشان و
 علامت گذارندت بر اسپ + و سوم
 فلانا) گذارندت اورا + و سوم
 (فی مالہ) حاکم گذارندت اول و مال
 خود نامہ چہ باید کند + و سوم
 الخیل) با کرد و اسپاں را بچرا
 و سوم علی القوم) غارت کرد
 برایشاں و تباہی رسانید + نیز
 (سوم) تکلیف کارے دادن کہے
 را و دادن دبر سر خود گذشتن کہے را
 (سوم المطاع) بہا کردن متاع را
 راستیام بہا کردن و بعدی بعلم
 و بالبا یقال اسمتہ غلبہا و کذا
 اسمتہا یعنی بہا کرد آن را + و
 بہا پرسیدن و بعدی بنفسہ و بعلم
 نقول اسمتہ ایا ہا و اسمتہ علیہا
 یعنی بہائے آن پرسیدم اورا
 (سوم) نشان حرب بستن
 بر خود و منہ الحدیث نسومون
 الملائکۃ و دستومت
 (سوم) بہا کردن متاع را
 (سوم) (سوم) بفتح و شکی
 شکم (فضل بن محمد بن سون)
 کز فر محدث است
 (سونا یا) بالضم و ہے است
 ببغداد و حالاً در شہر و رام
 (سوان) کغراب موضعے است

(سوان) بالضم و بفتح یا سمانی
 و فتح غلط کردہ شہرے است
 بصید مصر از ان شہر است
 فقیر بن موسی محدث۔
 (سوا) (سواہای) بالضم و ہے
 است با تمیم از زمین مصر
 (سوا) (سوا) بفتح و المد
 راستار است و میانہ چیزے و بجنے
 جز یقال ما عدلت عنک لیسوا بک انہ
 یغیرک و سرکہ و نیمہ روز موضعیت
 و قلعد است در کوہ صبر و برابر اسم است
 استوار را + و مثل و مانند و کبر و
 مؤنت و تشنیہ و جمع در و یکسان است
 یقال ہما سوا و ہکم سوا و ہن سوا
 و قد یجمع علی اشوا و سوا سببہ و سوا
 و سوا سوا و نیز سوا بن حارث
 و سوا بن خالد صحابیان اند
 و یقال سوا یطنب اثین سوا
 زید و عمر و اک ذوا سوا +
 و یقال ہما سوا ان) یعنی ہر دو
 ہا از انداہم + و یقال مررت بر کل
 سوا و یکسر و العدم ای سوا وجود
 و عدمہ بود یقال وقع فلان فی سوا
 راسہ و یکسر کف حکم من الخیر
 ہونی قدر ما یغمر راسہ اوفی عدد
 شعر + و لیلۃ السوا شب سیزدہم
 یا چہار و ہم از ماہ + و سوا
 الراس) بالائے سر + و ایام سوا
 روز ہائے کامل و تمام
 (سوا) بالکسر و بالضم مقصور
 برابر و راستار است و میانہ چیزے
 و جز یقال مررت بر کل سوا ای غرنا
 و قصد یقال قصدت سوا

ای قصدت قصدت و مکان سوئے
 یعنی جائے یا نشان علامت بقال
 حضرت برجل سوئی والعدائم یعنی
 وجود عدم آن برابر است
 (سَوَائِي) بضم سین و تخفیف و او
 منسوب است بسوئے سواد بن مامر
 بن صعصعه کہ بطنے است از عرب
 سَوِيٌّ بِالْفَتْحِ وَشَتْ وَمَوْضِعٌ هُوَ
 وبقال فلان وقع فی ہی راسه بسمه
 افتاد و در حاکم خود از خیر یا بالقدر کہ
 پوشد سر او را یا بعد دموی سو او
 (سَوِيٌّ) بِالْكَسْرِ مَثَلٌ وَمَا نَدَى قَال
 ہما سیان سے مثلان بیتان شبہا
 زید بالجرا ای لا مثل زید و ما لغوی
 بر فتح زید مثل دعما زید و تخفف
 الیاء و وقفار لامی ما فایں زلا
 سَبِيْلٌ مَا فَايْنٌ وَلَا مِيْكَةٌ فَايْنٌ وَلَا
 سَبِيْكٌ اِی اِذَا ضَعَلَتْ وَلَا سَبِيْكٌ مَن
 فَعَلَ ذَاكَ يُقَالُ لَسَبْتُ لَسْبًا ذَاكَ
 سَبِيٌّ وَمَا هُنَّ لَسْبٌ سَوِيٌّ هَبْ مَكَان
 سَوِيٌّ جَلَسْتُ هَبْ سَوِيٌّ وَبِرَبْر
 سَايَةٌ قَعْلَةٌ هُوَ اسْتِزْسُوِيٌّ وَ
 دے است بگر یا وادی است میان
 حرین و ضرب سے سایہ آمادہ کرد
 برائے مس کلیرا
 (الصراط السوی) کہہ سے راہ
 راست و هو فعل من السواد و
 علی یلمین السوی و لا بدال
 سَاوِيٌّ شَبْرٌ هُوَ سَبْتٌ
 رَجُلٌ سَوِيٌّ الْخَلْقُ كَفَسِيٌّ يَعْني
 برابر و با عدال و سلم تمام خلقت
 سو یا جمع دو مکان سوی جائے
 ہموار و ہموار

(سَوِيَّةٌ) كَفَسِيٌّ رَاسْتِيٌّ وَ سَابِرِيٌّ
 بقال ہم علی سویہ ای استواء و نیز
 سَوِيَّةٌ اِزْمَرَكِبٌ وَ اِهَابٌ وَ سَاكِبِيٌّ
 یا آن کلیم است پر از کیا ہ بزرگ
 بر پشت ستور نماختہ سوار شدند
 سو یا جمع ہ و ابو سویہ صحابی است
 و عبید بن سویہ بن ابی سویہ
 الفصاری مولائے الشار و عبد الملک
 بن ابی سوہ سہل بن خلیفہ و حماد
 بن شاکر بن سوہ و ماوی صحیح
 بخاری محدثان اند
 سَوِيَّةٌ كَسْبِيَّةٌ زَيْدِيٌّ
 محمد بن علی بن محمد بن سوہ
 کمر و یہ موزب و علی بن احمد
 س محمدر بن سیویہ محدث
 سو یا سویہ نسبتاً پیر شدہ
 یعنی کہ است بقال کف صحتہم
 بقال مستو ن صکون یعنی
 اولاد و مراشی ما برابر و صریح اند
 سوتنہ ہا برابر کی کہ دم اورا ہ
 و اسوینہ ہا برابریم و اساختہ ہا
 و استوی الرجل برابر پیر شدہ
 و خلقت ہ و نیز اسوا ازنا کردن
 و رسوا گردیدن و در بلا افتادن
 و تمام آوردن چیز سے را کھیزے
 و انگندن حرفے از قرآن و ترک
 و ادون و غفلت نمودن نقول
 اسوبت الشیئی اذ ترکته و اغفلتہ
 سَوِيَّةٌ لَدُوِيَّةٌ رَاسْتٌ وَ بِرَابِر
 کہ دم آن را و سوتیت بینہما
 برابر کہ دم ہر دو را و بر یک مثل
 نوم و کذا استویا یعنی مثل
 تے ماختہ اورا و سوتیت تے

الارض ہ مجهول ہلاک شد و ہاں
 (سَاوِيَّةٌ) بِرَابِرٌ كَرَمٌ اَوْرَاہُ وَ
 کذا اساویت بینہما و بقال
 ہوا لاسوی شیئا یعنی کم و اندک است
 (استویا) ہمد گیر مانند و برابر
 شدند و استوی الثقی معتدل
 و برابر گردید و راست شد ہ و
 استوی الرجل ہ نہایت جوانی
 و عقل رسید یا چہل سالہ گردید
 و استوی الی السماء ہ برآمد بر
 آسمان یا یادہ کرد بسوئے آن
 یا متوجہ ہاں شد و قائم و راست
 کہ دآن را یا مستوی سند ہر وے
 و منہ قول از اجز قد استوی الشی
 علی العرفی و بعد سیف دم مخراتی
 استوی بہ الارض ہ ہلاک
 ہاں ہوا استوی علی الفرس
 بر پشت اسب فرار گرفت
 استوی بہ الارض ہ ہلاک شد
 دران زمین ہ و قدوی الثبی
 مستوی و برابر گردید
 (سَاوِيَّةٌ) ہمد گیر مانند شدند
 و برابر و مستوی گردیدند
 س و ب (تھب) بِالْفَتْحِ وَ هُوَ
 و زمین برابر و فراخ و اسب توانا
 فراخ رو و بیکر بادہ و گرفت سخت
 و شورہ زاری است
 (تھب) بِالضَّمِّ زَمِيْنٌ بِرَابِرٌ هُوَ
 بانزمی و سہولت سہوب جمع ہ یا
 سَمُوْبٌ الْفَلَاحَةُ اِزْوَاجٌ وَ شَقِيْبَةٌ
 کہ دران راہ نہا خند
 رَابِرٌ سَمِيْبَةٌ بِالْفَتْحِ چاہ و دنگ
 ہما شد بن سہاب ش عری ست

(مشهور) کھن نام مرو سے
 (اشمبار) بیدار داشتن
 (شکر) بیدار بودن
 مس ه ر ز (شکرین) بالضم و بالکسر
 و بالفتح و بالاضافه نوزے از خرما
 مس ه ن س (شمسناؤ) بکسر
 سین و با و ضم با و کسراں یعنی
 خواہم کہ و آں را آخر ہمہ چیز خا مس
 است استعمال آن بستقبل
 مس ه ف رکھف بالفتح و جوں
 طیدن کشته و اضطراب نمودن
 آن در حالت نزع و جان دادن
 بفعال من فتح و پیشیزه ماہی
 رکھف بالتحریک تشکی سخت وقت
 تشد شدن
 (ساکھف) سخت تشد و ہلاک
 شومہ و تشد با آنکہ اورا وقت
 جان کندن تشکی غالب باشد
 (ساکھف الوجه) کونہ برگردیدہ ہو
 (شکاف) کفر ب عدت تشکی
 (رجل مشہو) آنکہ بسیار آب
 خورد و سپر نشود
 اقطع مشہف بالفتح لہا طعام کہ
 تشکی آرد و آب بسیار خوردند
 (مشہف) استہناق سک
 داشت آن را
 مس ه ق (شوق) بالفتح جردن
 دروغ گوے و پروسیہ اسان
 از ہر پیرے سوزھن کہ ہمہ مشدہ
 و مردانہ ساقی و باد و غبار آئند
 (شوق) کما س بود در کلام
 مس ه ک (شک) محکمہ بوشہ
 حرف کسے و لوئے بدو ثبات بوسے

گرفتہ و بوسے ماہی و زنگ آہن
 (تھک) بالفتح لوے تگ آہن
 و بوسے ماہی و بوسے بد گوشت بوسے
 گرفتہ و بوسے بد عرق کسے سہقتہ
 کہمزہ مثلہ فی الکمل
 (تھک) کتف بوسے بر گرفتہ
 لقال یدی من السمک و من سمک
 الحدید تھک
 ساہک اکہ جوشم و تھک
 قال لعینہ ساہک ای رمذ و تھک
 ریح ساہکۃ با وسخت
 ریحہ لث بالفتح خاک کہ آں
 با و پروا سہت باشد دوریچہ
 سہک با وسخت
 (ریح سہوک) سہو با وسخت
 و نیز تھوک عقاب کہ مرغ
 است معروف
 تھکۃ کسفینہ نوسے از طعمہ
 (ریح سہوک) با وسخت و نند
 (أساہیک الدابة) نوزت رفا
 ستور و جستہ آں
 (سہاک) کشاد و مرو فصیح زود سخن
 (سہنک) کمبیر و فصیح زود گوے
 و اسپ بسیار رواں تیز رفتار
 (سہنک) بالفتح لذر گاہ باد
 (سہنکۃ) بالفتح لذر گاہ باد و ریح
 سہکتہ با وسخت
 (سہک تھکا) محکمہ بوشہ بکرو
 (فن سہک) الریح للتراب عن
 الارض) پرو باد خاک ز زمین
 بر آئند و تھک السنی ماہی
 آن را و بسود و سہنک الدابة
 تھوکا سک رہنہ بوشہ تو

(سہوکۃ الدابة) آہستہ راندن
 ستورہ
 (تھوک) سک و سہت
 رفت ستورہ
 مس ه ل (تھل) بالفتح و
 لگتاف نرم از ہر چیزے و بالفتح زلف
 و ہمیں نرم خلاف جل سہول جمع
 (تھل) لؤلؤہ و در گوشت روے
 و سہول بوشہ تگ باک و بکسر
 و در تھل تھل الملقی) مرد
 نرم نوسے و نیز سہول نام حیثہ
 صہ ابی زان علیہ سہول سہل بن
 و عب بر او سہل بن مہینا او ان
 اورم دوست و سہل بن ابی جثمہ
 سہل بن بیح و سہل بن صیف
 سہل بن فح و سہل بن سعد
 بن مالک و سہل بن ابی امامہ بن
 سہل بن صیف و سہل بن معاویہ
 تابعیان و نیز سہل نام یک صد
 محدث نام وزیر ہامان و بنو
 سہل رہے است بصنعا و
 سہل الحدین آنکہ رخسار
 او بلند نباشد
 (تھلہ) بالفتح قلوعہ است ہمیں
 ز نام مردے و سہل بنت سہیل
 بن عمرو قرشی صحابیہ است و آنرا
 ذکر است در رضاح و ابو سہل
 صاحب بن خلا و صحابی است
 (تھلین) ششے ناحیہ است ہمیں
 (تھلی) بالضم نرم سہولت
 سرے سہل بالفتح بر عزیزان
 (تھلی) ششے ز زمین
 نرم جیر آئند

<p>وَأَنْ تَأْتِيَنَّكَ نَارٌ مِّنَ السَّمَاءِ تَلْقِيكَ فِيهَا وَابِئْسَ الْمَصِيرُ از هوا فرو آید بدسخنی که او نیست گرو و و با او گرم و شدت کند فرو ختنگی آن رسید هم (کتاب وادی زمین رسید هم) کفر و باغی و با یکی و قفیر می یفتخ و بیازنی شتر (سأهم) سپید مردم نمده سا و ساهیم ستراده بریک و لافر تقوم کصبور عقاب ر ابل سوا هم شتر نے کہ سفر سہارا برگر و انبندہ و لاغز کردہ باشد بجتر منہو م شتر سہارا زوہ و کھنڈیہ شتر متعیر روہ دور اسد و کھنڈیہ شتر روہ رشتیہ شتر کبریا بسیار گوے رشتیہ شتر کمرم اسپ کم اصل رجل شتر الجشم ہو و لاغر و عشق رشتیہ شتر بسیار کرد سون و اکتھد بیکم قرعہ زوند با ہم رشتیہ شتر کعظم چا و خطا دار بائستہ شتر کعظمتہ تران سہارا زوہ رشتیہ شتر جاو و مخطط بافتن رشتیہ شتر میر قرعہ زوند با ہم بقال رشتیہ شتر فستہ منتہ یعنی ناب رشتیہ شتر و بارقہ رشتیہ شتر با یکدیگر قرعہ زوند رشتیہ شتر لگد لگد زوندون رشتیہ شتر قرعہ زوند و راستن رس من (اشمان) با نفع بگیان کو برم و ساک رس من رس من سیسہ و کھنڈیہ رگد جوہر و کھنڈیہ اداں و کھنڈیہ</p>	<p>بِئْسَ مَا لَكُمْ بِهِ وَاللَّهُ يَخْتَارُ بے زیم کبر و شکم اور او را نہ و اُسْمُ الْوَحْلُ بِجَوْلَانِ اسھاں فادہ شد و کد اسھیل بطھنہ اے ماندہ شد شکم و رشتیہ شتر نرم و اسان و سہارا رشتیہ شتر آسانی کر و باو رشتیہ شتر اهل و مندرتہ سانس گرفتن رشتیہ شتر آسان و نرم شدن رشتیہ شتر نرم آسان شتر و آن ساد آسان و نہ رس من شتر و تسخیر رشتیہ شتر و تسخیر و جمع و تیر و تیر و جمع و تسخیر دور معاملات مرواں و مساحتہ ایشان مقدار شش ذراع است سنگی است کہ بر در خواہ کہ برائے صید شیر بنا کنند گزارند چوں شیر و خانہ در آید و راں عامہ ہاں سنگ بند گرد و و قبیہ راست در فریشہ و در باجاتہ و سہارا برمی ستارہ است و ذوال شتر لب معا یہ بن عامر و اس جہت کہ بہرہ خود را صحارہ و اس شتر ہنشد ذو اسھیل شتر سے لقب کردیں حاشا لکھن رشتیہ شتر خط و نعل رشتیہ شتر سرات سخت و مردوں رشتیہ شتر و تندی رشتیہ شتر خورشید و قرابت نصیب رس من با نفع و سلطان</p>	<p>بِئْسَ مَا لَكُمْ بِهِ وَاللَّهُ يَخْتَارُ بے زیم کبر و شکم اور او را نہ و اُسْمُ الْوَحْلُ بِجَوْلَانِ اسھاں فادہ شد و کد اسھیل بطھنہ اے ماندہ شد شکم و رشتیہ شتر نرم و اسان و سہارا رشتیہ شتر آسانی کر و باو رشتیہ شتر اهل و مندرتہ سانس گرفتن رشتیہ شتر آسان و نرم شدن رشتیہ شتر نرم آسان شتر و آن ساد آسان و نہ رس من شتر و تسخیر رشتیہ شتر و تسخیر و جمع و تیر و تیر و جمع و تسخیر دور معاملات مرواں و مساحتہ ایشان مقدار شش ذراع است سنگی است کہ بر در خواہ کہ برائے صید شیر بنا کنند گزارند چوں شیر و خانہ در آید و راں عامہ ہاں سنگ بند گرد و و قبیہ راست در فریشہ و در باجاتہ و سہارا برمی ستارہ است و ذوال شتر لب معا یہ بن عامر و اس جہت کہ بہرہ خود را صحارہ و اس شتر ہنشد ذو اسھیل شتر سے لقب کردیں حاشا لکھن رشتیہ شتر خط و نعل رشتیہ شتر سرات سخت و مردوں رشتیہ شتر و تندی رشتیہ شتر خورشید و قرابت نصیب رس من با نفع و سلطان</p>
--	---	---

فی الثانی آخر پس ہمہ بقال فعل
هذا جنسها ای آخر کل شئی
والنون زائد تو قد مر

س ۵۸ و (سکھو) بالفخ آرام و نرمی
و مرد نرم خو کار آسان آب شیرین شتر نرم
و رام سہا جمع ہو بقال حملت علی شیء یعنی
بر حیض حاصل شد و فقلاہ کما انما انما
یعنی گرد آواز بطرز عشق نہ بتقدیر نماید
و نیز سہو لہو و بازی

(سکھوتہ) بالفخ شتر بادہ رام نرم قیاق
و کمان نرم و سنگ بزرگ و پیش و پیش بان
و گنجدہ و خانہ خرد و بیاب و در خانہ کلدان یا خانہ
مانندیت کہ در آن حیرت انگیز رنگہا و سراجہ
است کہ گنجدہ کو یک مانند یا س
چہار چوب است کہ با سہ سہ یک
گسترند و بر آن متاع خانہ نشینند
و گنجدہ مانند کی کہ در دیوار کنند و
روزن و عمارتے مدور مانند گنبد
یا مانند آن و سر پر درہ فنا سہ خانہ
سہا جمع در ہمد و دشہرے است
پہر ہر دو موضع است -

(سکھی) کنھی و ضم و وضع است
(سکھا) ستارہ است رمرہ
و بسیار خفی و ربات غش صغریہ
و فی مثل رینہا السکھ و تریبی الفہر
(سکھوا) بالفخ اپنے است
و ساعی از شب یا از اول شب
(سکھی) کسی موضعے است
و التا کہ بن کھیئہ کہ سمیتہ
پیلوانے شاعر بود

(سماہی) فافل و فراموش کار
(سماوان) بالفخ فافل و فی المنل
ان الموصی بنو سماوان معناتک

لا تحتاج الی ان توصی بہا و انما
یوصی من کان غافلا ساہیا و معروف
موضعے است

(سما) رنگما واحدند ارد
(سکھا و لا) بالفخ نرمی
(سما فی الامر سماوا و سماوا)
فراموش کرد آن را و غفلت نمود
از آن و رفت دل سے بطرف غیر او
(سکھا فی صدمتہ) ترک داد
ارای چیزے یا با افزود و ران
چیزے اور سر جائے آن آو و
(سما لا یسوی و لا یغنی) یعنی
مال بسیار کہ بقایت آن رسد و نشود
آسکھی اشکاء ان بنا کرد سہوہ را
(سماہا قات) در شش ترک استقامت کرد
س ۵۸ و (سکھی) بالفخ و کسر شیر
گرد آورده و در طرف پستان شیر از او تیدک
استیاہا تینیان) دوشمیت بر
گرد آورده را

(سکھیات الناقۃ) فرو گذاشت
شتر بادہ شیر را از پستان بیرون
دوشیدن + و سکھیات الامور
مختلف شدہ کار با + و نسبیان
فان) قرار کرد بعد از کار
رئسیا اللبن) فراہم آمد شیر در
اطراف پستان -

س ۵۸ (سکھی) بالفخ و شش
سیب جمع ہو یاں اسپ و مجراف
کشتی و موئے دم اسپ و رفتن آب
و شتاب رفتن مار و جزاں و بر سر خود
رفتن ستور + یقال حاجت الی بئہ
اذ خرجتہ حیث شاعت و للفعل
من طردہ و کذاک + رجب است بر ہضم

(سکھی) ناکسر و متس آب و نہرے
است بخوارزم نہرے است بجدہ
و نہرے است دیگر کسیں ذرات
و بران نہر شہرے است زان
شہر است صباح بن ہارون
ذیحجہ من احمد مقننہ بہ بیتہ اللہ
بن عبد اللہ ہود بہ مقننہ و احمد
بن عبد الوہب کہ او خرد بود بہ
مقننہ است نہر شہرے و سب
قاری است و منہ سیدہ
راختہ + و نیز سیبویہ لقب محمد بن
عثمان شیرازی نام بخوارزم
و ہونہ ترکیب الاسماء ۵۵ الصوت
و بینی الاسماء علی اللغویہ و لغویہ
علی لاکسر + و نیز لقب محمد بن
موسی فقیہ مقری -

س ۵۸ و (سکھی) بالفخ و شش
سکھیات الناقۃ) فرو گذاشت
شتر بادہ شیر را از پستان بیرون
دوشیدن + و سکھیات الامور
مختلف شدہ کار با + و نسبیان
فان) قرار کرد بعد از کار
رئسیا اللبن) فراہم آمد شیر در
اطراف پستان -

س ۵۸ (سکھی) بالفخ و شش
سکھیات الناقۃ) فرو گذاشت
شتر بادہ شیر را از پستان بیرون
دوشیدن + و سکھیات الامور
مختلف شدہ کار با + و نسبیان
فان) قرار کرد بعد از کار
رئسیا اللبن) فراہم آمد شیر در
اطراف پستان -

کفاشتمند و جالبه + ذلیل
 هی ام لجر تو و کانت الناقة اذا
 فکدت عشر تو بطن کل من انات
 سیتب غم ترکب ولم یشر بلبنها
 الاولد ما او الضیف حتی تموت فاما
 ماتت اکلها الرجال والنساء عیجا
 ونجرت اذن جتها الا خیرة فتسوی
 بجیرة وهی بمنزلة امهانی نهائیا
 او کان الرجل اذا قدم من سفی بصد
 او نجت دابته من مشقا وحره
 قال هی صایبه + او کان ینزع من
 نظرها فقارته او عظما وکانت
 لا تمنع من ماء ولا کلا وترکب
 سیتب کرم جمع
 سیاب (کسب غوره خرمایا غوره
 میان طلال ولسر
 سیابا) یک غوره خرمایا وکس
 و سیابته بن عاصم صحابی است
 و نیز سیابته تابعیه است -
 سیبان (بالفتح و بکسر قلبیلا پدر
 قبیل است از آل قبیلہ است
 ابو اسحاق عمرو بن عبد اللہ بن یحیی
 بن ابی عمر و مایوب بن سعید سنیان
 بالفتح کو ہے است پس لوی القرے
 و دیو السابان میان حلب و
 انطاکیه است -
 سیاب (کشاد و بضم غوره خرمایا
 سیوب) مال پنہاں کردہ دور
 زمین سیب یکے -
 سینب (کیل وادی است
 رحمتی بن علی) کعظم شاعر
 است و نامش زبیر و کمدت
 امہ پور بعد و لفتح -

رئیب (گذاشتن ستر
 برابر سر خود -
 السیاح) لیبناپ رفتن مار و
 آنچه بدراں ماند و بازگشتن -
 سی ج - ذهب بن منہر بن کل
 بن سح بفتح یا بکسر یا تخریک برادر
 ہام است و ہر دو شیخ اندر مین را
 (سیح) کتف شہرے است بجر
 (سیاح) کتاب دیوار و آنچه بدراں
 چیزے را احاطہ کنند مثل خرابن
 و تہ و ماتنہاں
 (سیحان بن فد و کس) بکسر است
 (سیح حلقہ لیبنا) احاطہ
 کرد باغ را -
 (سیح) گرد گرفته شدن
 سی ح (سیح) بالفتح آب
 دواں و نوسے از چادر و کلیم خط دار
 و آب است مرتبی حسان بن عوف
 را و سوادنی است سیامہ
 (سیح بن سنجی) بالکسر سجدت
 (سیح) روزہ دار ملازم مسجد
 (سیحان) بالفتح نہرے است
 بشام و نہرے است بجرہ و آل را
 ساحین ہم گویند و وہے است
 ببقا و در اں وہ است قیر
 موستہ علیہ السلام -
 (سیحون) بالفتح نہرے است
 باور نہر و نہرے است بہند -
 (سیح) بالضم وہے است ہامہ
 (سیح) گلستان کو ہے استند
 میان شام و روم حد واقع شدہ
 (سیح) بالکسر لیبنا چینی وقتہ
 روندہ سیح جمع -

رض اساخ الماء و سقاها بالفتح و سیرا
 بالتحریک بفتح آب بر روی زمین
 و رواں شد + و ساخ المظلل
 بازگشت سایہ + و ساحت الماشیة
 بر سر خود رفت چاروا + و نیز میج و
 سیمان و سیاحہ بالکسر و سیرج
 بالضم رفتن در زمین جنت عبادت
 و منہ لا سیلحہ فی الاسلام
 یا عام است و ازان است میح بن مریم
 و در اشتقاق آن اقوال بسیار است
 و اساخ نثر اہواں کرد جو سقہ را
 و اساخ الفرمین بدنیہ فرونگند
 اسپ و م غوروا -
 (سیح) کعظم کلیم مخطوط و بلخ
 خجک دار و راہ فراخ کہ راہ ہاے
 کوچیک در خود ظاہر و روشن داشته
 باشد و گور خرداں جہت کہ خط
 فاصل میان پہلو و شکم دار و میج
 مؤنث یقال بود سیم و جہا و سیمحہ
 (سیح) چادر مخطوط بالفتح -
 (السیاح باله) فراخ و کشادہ شد
 دل او + و السیاح بطنہ فرو ہستہ
 شد شکم او و نزدیک فرہی رسیدہ
 و نیز السیاح رواں شدن آب
 بر روی زمین و بگذشتن دشکافتہ
 شدن و منہ الحدیث فانساحت
 الصخر لا و یروی بالصاد
 سیح (سیح) کتاب کا
 گل کنندگان -
 رض اساخ سیمحا بالفتح و سیمحانا
 بالتحریک آمد و چیز نرم و ستوار گردید -
 سی و (سید) محکمہ سمیت با بیرو
 سی و (سیح) بالفتح دواں بیور

جیح بن محمد سیوری...
 بن احمد سیوری...
 بان...
 اوزان...
 عمرانی صاحب...
 متیور...
 استیور...
 است و متعدی...
 یقال...
 و ساری...
 مرا عنت...
 اصار...
 والشک...
 سیر...
 نون...
 ای...
 (سیر...)
 تیسیر...
 و ط...
 سارا...
 سارا...
 بدر...
 وسلم...
 سیر...
 سائر...
 سیر...
 هست...
 و ز...
 ماند...
 و پر...
 سیر...
 اسید...

و ہے...
 بن ابر...
 بنار...
 (سیر...)
 سیر...
 و در...
 و سیار...
 جماعت...
 و سیر...
 بعد...
 و سیر...
 عمید...
 خر...
 سال...
 مٹی...
 کما...
 و منہ...
 سیر...
 (ط...)
 و رج...
 در...
 اسار...
 (سیر...)
 نام...
 سیر...
 (سیر...)
 جام...
 پشت...
 کردن...
 و حنا...
 سیر...
 و غیر...

(سیر...)
 کسے...
 (سیر...)
 و سیر...
 (سیر...)
 سیر...
 و ہے...
 طویل...
 سیر...
 سیر...
 تابعین...
 تبع...
 ال...
 سیر...
 میان...
 (سیر...)
 یونہ...
 نشست...
 و مہر...
 و بقال...
 یعنی...
 (سیر...)
 (سیر...)
 در افتاد...
 سیر...
 سر...
 (سیر...)
 است...
 سیر...
 آب...
 سیر...
 با...

کنند و چه که برتر شده اس مانند
 و کاکل که بر اس دیوار افشانید
 و کسر و منقور • فلما ان جرت
 بمن علیها • حکما طبتت
 بالفدان الساعاء وهو من باب
 القلب ای کما طبتت بالسباع
 الفذن وهو القصر
 (سبعاء) بالکسر و المد باره از
 شب سباعا کعبا مثلہ یقال جاء
 بعد سباعا من اللیل ای بعد قطع
 (مشبع) ککس اندامه اس
 چوبیت یا آمینت که بر اس گل اندامید
 رناقة مشباع بالکسر شتر ماده
 که بر سر خود بچراگاه رود و یا تا قه
 که بر اس متاع بردارند و بے تیمار
 گذاشت یا آنکه اس را بسفر برند
 و باز آزند • و رجل مشباع
 مضباع ای مضجیح
 (رض) ساع لکاء و الشراب سباعا
 بالفتح و سیرقا رفت آب و شراب
 بهر روسته • و ساحت الابل
 بر سر خود گذاشته شدند و اویته یا سینه
 اساع مال ای اساع به تیمار
 گذاشت مال خود را -
 (تشیبع) گل اندودن و آلودن
 بدن ما به پیو مانند اس -
 (النسیاع) رفتن آب بهر سوئی
 س ی روع (هذا شیخ هذا)
 بالفتح این لفظ در اس دو بچه گویند
 که میان اس هر دو دیگرے نزاده
 باشد یقال اخته شیخه و کذا
 شویکه و سوخته ایضا قد
 (سینغ) بالکسر حاجه است

بخر اسان و اس را صیغ بصا و هم
 گویند از اس ناحیه است امام ابو
 الیو بکر محمد بن عمر صیغی مفسر صنف
 کتاب تلخیص و ریخت -
 (رض) و بنت الشرا آسان بگلو
 فرو بردم شراب را
 س ی ف (سیف) شمشیر
 اسیاف سیوف جمع اسیف سیفا
 بالفتح مثله یقال هم اسیا یعنی
 ایشان گروهی اند • و سیف بن سلیمان
 و سیف بن عبید الله هر دو ثقفی اند
 و سیف بن عمر صاحب تالیفها •
 و سیف بن محمد • و سیف بن یارون
 و سیف بن سکین • و سیف بن
 وهب و سیف بن نیر تابعی •
 و سیف بن ابو مغیره • و ابو سیف
 مخزومی تابعی هر ضعیف اند - و
 سیف الغراب گیاه و لیوث است
 بدین جهت که برگ بار یک طرف
 مانا بشمشیر داره • و سیف الله
 لقب خالد بن ولید رضی الله عنه
 و نیز سیف بالفتح و کبریا ہے
 است و بالفتح سوائے و م اسپ
 و بالکسر ساحل دریا و ساحل
 رود بار یا هر ساحل که باشد سیف
 است یا خاص است ساحل دریا
 عملی و آنچه در بن ثنا خاے و خت
 چغنیده باشد مانند لیف و اس
 روستے قرز لیف است و موضع
 است • و اسیف تطویل ساحل
 دریائے بربره و آنچه نزل متصل
 مقدمه شواست نهایت دراز است
 و غدا سیف شهرے است و اس سیوف

رجل سیاف) مرد با شمشیر
 و زننده شمشیر -
 (سیاف) کشنده و شمشیر گرد
 صاحب تیغ سیافه جمع • یا اس
 کسانی که قلعه ایشان شمشیر ایشان
 است • و صدقه سیاف محدث است
 (رجل سیفان) بالفتح مرد دراز
 بار یک میان لا خوشکم سیفانته
 مؤنثه و هو خاص بن
 (رسائف) سائلے قحط و قحط
 (رض) سافه سیفا بالفتح زو اورا
 شمشیر و سفته ایضا بالضم • و
 (سافات یک) شگافه شد دست
 او و ریشة گرفت گرداگه تا خون او
 (وسیف) تقیم مرد با شمشیر
 و دلاویز شمشیر •
 (اساف الخزانة) بازگوه نزد دخته را
 در هم مسیف) کعظم درم که کتاب
 اس از نقش ساهه باشد -
 (مسایفة) با هم شمشیر زدن
 (استیاف) بهدگیر شمشیر زدن
 کشتن یقال اسیف المقوم
 مجهولا ای قتلوا
 (سابلف) با هم شمشیر زدن
 س ی ل (سائل) بالفتح ترجمه
 ماء سائل) آب روان و ضحوا
 المصدرة موضع الیشم سیول جمع
 (سیدر) بالفتح و چه است بیوم
 (سبیله) بالکسر روانی آب و مانند
 حقیق سبیل) محرکه میان سوا
 س ی ل (سبیل) سبیل و سوار قهر اسپ
 (سبیل) سبیل و سوار قهر اسپ
 یعنی که با عتدال باشد یا سبیل

گرچه در جنتی رحیمه و آن را نیز
 سپید گردانیده
 سیال آن صاحب وضع است
 (سؤال) کسایته موضع است
 بر یک منزل از مدینه و گیا ہے است
 با خار سپیدی و در آن چون خارها را
 بر کند شیرازاں بیرون آید یا
 درخت سمر دراز سیال جمع
 سیلا (۶) بالکسر و القصر یک
 از ثغور است
 (سیلان) بالکسر و نیلا شمشیر
 و کار و مانند آن و نام جهاغه و
 ابن سیلان صحابی است و
 عیسی بن سیلان و جابر بن
 سیلان هم دو تابعی اند و
 ابراهیم بن سیلان محدث
 (سیالی) کسارا آبی است
 و سیلون بفتح و ہے مسجلمبر
 سیال کفمدوننگه انماهی و
 سیال بن ساک محدث است
 (مسئل) کسبل آب رواشوله
 و مبسل و منسلان، بضم جمع
 (سبیل) آبد و مسائل جمع
 (سویلا) و آنرا سیلابتایم گویند
 شهریت بمغرب از نوبیه قاطمیاں
 (ض) سال سویلا بالقصر و سیلان
 حرکت دهن شد آب و خون
 و مانند آن
 (مسال) کساندیش مرد و جانب
 و هکامسالیان
 (مسال) همانا لنصل در او کرد
 و ک تیزی پیکان و نیز اساله
 مانند و درین کمن آب و مانند آن

(سبیل) مانند آن
 (سبیل) روان شدن لشکر از هر جهت
 (سبیل) (سبیل) حر فیت
 از حروف هجا متصف بشش صفت
 همس غاوت الفتح انخاض هجا
 صغیره و از صا و با طباق ممتاز است
 و از راهس و و زائد آید کاسطام
 یسطیع اصله طاع یطیع و بدل
 از شین چون سده و شده و و از نا
 هم استخذ در استخذ مانوسه
 تا بدل آید چون طست و طس
 و کلمات در الهاس و تخلص الفعل
 الاستقبال تقول سبیل و نیز کوهی است
 و و ہے است با صغیراں از ل و است
 ابو منصور محمد بن ابن زکریا سینی
 ابن سکره یسینی که هر دو کس قول بن
 خورشید رهنیدند و محمد بن عبد الله
 بن سین محدث است و یاسین
 معنای یا انسان او یا سبیل
 (سینه) دمانه و منه قولهم فلا
 لا یجیب سینه ای شعبه من
 شعبه و هو ذ و ثلث شعب
 (سینا) بالکسر و القصر یسید
 ابو علی حسین بن عبد الله و طوکر
 سینکه) کوهی است بشام و فتح
 (سینا) بد سنگ نیزه و طوکر
 سینا و کوهی است بشام و طوکر
 اذنیف الی سینا و هی شجره قوی
 طوکر سینا و بالکسر و الفتح و القصر
 (سینان) بفتح و کسر و ہے است
 برود نام جد محمد بن مغیره و
 جد علی بن محمد بن عبید الله
 صاحب طبرانی

(سینین) کبسر درختی است
 سفیده یکج و طوکر سینین) کوهی
 است بشام مضاف بسوسه سینین
 (سین) نر (ساینز) و ہے است
 پیرو و يقال لها منانیزا و هی لمن
 (سینین) بالکسر و ہے است بقدر
 از اں و است احمد بن عبد الکریم
 سینیزی مقری و علی بن علی محدث
 (سین) (سینة القوس) بالکسر
 مخففة) سرمانه برگشته کماں سینا
 جمع و الحاء عوض عن الباء و
 الواو و النسبة سینوی لیس و اولاد لیسما
 نکند است دس و می زیر کوه بولیت
الکتاب الثالث عشر فی الشا
 شوش م (شاشا) کلدر زجر
 است مقصور از شاشا
 (شاشا) که صراح شواک و مانند
 سخت نشود و حرمان و راز بالا
 (شاشا) بفتح کلمه است که بر
 خور بسوسه آب خاندن شود و شود
 کبد کبد شد و نیز بدان گویند
 و خروج از راز کسند تا کسند
 یا ایستاده شود و منه قال امیره شاشا
 لعنک الله یا بکلمه شوشوگر سپند
 برائے علف و آب خوانند تا بخورد
 شاشاشاشا شاشا شوشوگفت بر آ
 خریا گو سپند و فی الصحاح البرید
 شاشات بالحجار اذا دعوتها و قلت
 له شوشو و قال رجل من بنی
 الحمران شاشا و فتح الشین
 اتمه و شاشات الفخلة قبول
 زکریا بن رکن

تَشَا شَا الْقَوْمُ متفرق و پرتیاں
 شدند و تَشَا شَا أَمْزُجُ مَضْرُوبٌ
 و پرتیاں شد و ایشاں
 ش ۶ پ ر ش ت یون کعبه یون
 بایں و پارہ از ابریزگ نظر و حد
 ہر چیز سے و شدت و فتح اس و اسچ
 اول ظاہر شود از زخمی چپے و سختی
 و گرمی آفتاب و نظر و ارتقاع آں
 شَا بَیْبُ جمع -

ش ۷ ت (شثیت) کابریاں
 شکو خندہ و آنکہ سم بر دو پاں او
 از سم بر دو دست او کوچک باشد -
 ش ۸ ج (شأبه) الْأَمْرُ
 شأجًا بزرگیس کرد و میداں کار
 ش ۹ ز (شأب) مکان شش کتف ہا
 شثت بگ بزرگ شأز افتح مثلہ
 حیل شأز شأز باض اسپان فریب
 ش ۱۰ س ر شأ سوا بالتمام
 ش ۱۱ یام یون شاک

ش ۱۲ شأ سوا او شأ و شت
 گردید و بلند و سخت شد جاسہ
 ش ۱۳ شأ الرجل بے یام
 شد و ترک بد شأ سوا میہو لا مثلہ
 ش ۱۴ شأ الماربة (کابیتہ نرا
 ایشاں سیتہ ہر گردانیدن و
 ترسانیدن کہ ۱۰ و منه قول
 معاویة بن ابی سفیان لخاله وقد
 طفق بنکی ما یبکیک داخل اوجع
 ش ۱۵ شأ حرم علی الدنیا لقلقلک
 ش ۱۶ شأ سوا ریب
 ش ۱۷ شأ سوا (بافتح راب
 ست میان خیر و بدیہ و مکان
 شأ سوا جائے سخت سنگریزہ ناک

و درشت شئیس کضین جمع شئیس
 بالفم مثلہ و شئاس بزہار
 عبدی شأ و شئب بزق و
 بر او بلغمہ بن عبدہ است
 مکان شئیس کتف ہاے

سخت و درشت
 اس (شئیس) مکان شأ سوا
 بالتحریک سخت جائے و درشت گردید
 ش ۱۸ شأ الجوج بافتح
 سواد و تباہی ریش چنانکہ بد نشو
 (شأفة) بافتح ریش سوختنی کہ
 زیر قدم برآید و علاج آن داغ کنند
 و اگر بر زرد صاحب آن میرد و
 اہل و بیخ بقال (شأ حمل اللہ
 شأ فثا یعنی بر و صل و بیخ سوا
 خدا سے یا بر و چنانکہ بر و شأفة
 با بداع و شأ سوا شأ شأ فہم
 ای الخوارج حق تکر لوج کہ تم شأفة
 فی الناس و کونہ اچھن شئ و ہیئہ

ش ۱۹ رَجُلٌ مُشْتَوِفٌ مروترساں
 بیمناک -
 رَجُلٌ مُشْتَوِفٌ پائے ریش
 سوختنی بر آوروہ
 اس (شثفت رَجُلٌ شَأْفًا)
 بالتحریک ریش سوختنی بر آوروہ
 پائے او شثفت رَجُلٌ مَجْمُوعٌ لَمِثْلَهُ
 و شثفتہ زلہ شَأْفًا و شَأْفَةٌ
 چشم آوروہ و اورا یا تر سید با بیگہ
 چشم زخم رسد بوسے بارہا نمود
 بروے کسی را کر ناخوش کند او را
 و شثفت اصابعہ ریش گرفت
 کرانہا کے ناخن او و شثفت الرجل
 مجھو لا تر سید و بیمناک گردید -

ش ۲۰ شأ شأم بافتح شہرا
 سوئے و ست جب قبلہ و چہین است
 سبب تسمیہ آں بد یا آنکہ تو سے
 از بی کنعاں چپ اس شئیا چپ
 نو کند سنانند بد یا نامیدہ شد
 بسام بن نوح علیہ السلام
 بد اس جہت کہ شام بغت سرایانی
 بشین معجز است بد یا آنکہ زمین آں
 شامات است یعنی سپید سرخ
 سیاہ شدن از شامہ بمعنی خال و
 ہمیں تقدیر اجوف نوا بد بود نہ
 هموز العین و شئ جہت ذکر آید
 (شأمة) بافتح سوئے و ست چپ
 یقال قعد فلان شأمة و نظیر
 نینة و شأمة

ش ۲۱ شأ می بیے نسبت و شام علی
 فعال منسوب است باں شامی
 مثلہ و لا یقال شأ و ما جاء
 ضرورہ فحصل علی اقتضای نسبت
 علی ذکر البلد و اعرأة شأمة
 و کذا شأمة منخفضة الیاء

ش ۲۲ شأوم بالفم و قال نقض بین
 بقال رجل شأوم و بدغالی و شتریں
 سیاہ بخلاف حصا کہ شتریں سپید
 و لا واحد لهما
 (شئمة) بالکسر طبیعت
 رَجُلٌ شَائِمٌ مرد شوم و
 بدغالی بندہ -
 (شأوم) بافتح جانب چپ و منہ
 فی صفتہ لابل فلا یاتی خیر ما
 الا من الأشام برید بخبر ہا البہا
 لانہا اضا تلیب و ترکیب من افعال
 الا سوا طائر اشأم امرع نامبارک

ضد بین قال فاذا الاشامم کا
لا یامن ولا یامن کا الاشامم
وشوخی، بالضم والقصر چپ
ضد پٹے۔

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح سوئے دست
چپ نقیض میند و شوم۔

رَجُلٌ مَشْوُومٌ وَرَجُلٌ مَشْوُومٌ
مروید قال و نیز مروید فانی
مَشَاءَمٌ جمع۔

رَفَّ شَاكُمُ و شَاكُمُ عَلَيهِمْ
بر فانی اور در ایشان و شَاكُمُ
عَلَيهِمْ مجہولہ بر فال گردید بر بیجا
رَفَّ شَاكُمُ عَلَيهِمْ، بر قال
شہ پر ایشان۔

رَمَا اشامی، چہ بر فال است آں
اشام اشاماً، بشام رفت
رَشَاءَمُهُمْ تَشِيخًا، بسوئے شام
فرستاد اور۔

رَمَشَاءَمَةٌ، چپ شدن و بشام
دگدن و کسے بسوئے چپ
گرفتن یقال یا فلان شامم
یا حجابک اعصابکم ذات الشمال
رَشَاءَمٌ، خوشی تن ریش نسبت
گرد و بسوئے چپ گرفت اور و نیز
(تَشْوُومٌ) بسوئے دست چپ کسے
شدن و فال بزدون چیزے پیتد باباً
و تَشَاءَمُوا ابہ، فال بزدند بون
و تَشَاءَمُوا ابہ بسوئے دست
چپ آں شدند

رَشَّ عَرْنُ رَشَانٍ، بالفتح کارو
حال و شان جمع قال اللہ تعالیٰ
کل یوم یوفی ثمن اعلیٰ امریز
و بیت و خلق یرزق و عن ابی

صلی اللہ علیہ وسلم قال فی شان اکی
یفقر ذنبا و یکشف کرما و یجیب
دا حیا، درگے است کہ از ان
اشک چشم فرو آید و هکذا شانان
اشون و شون جمع و شوره زار است
در کوہ کہ درخت نبع روید در ان و رنگ
در از باندک خاک آب را بہ سر و درز
و ہائے پیوند استخوانہا سے سر و زمینے
بلندد از در کوہ کہ در ان خرابا کارند
شکوون جمع و قصد قصد کرنا
و الفعل من فتح یقال شان شانه
اذا قصد قصد حبت و جوسے حبتن
و در یافتن و پردا کردن یقال ماشان
شانہ، یعنی در یافتن آں ما و پردا
نکرد و کردن کارے را کہ موجب
خوبی و رونق حال و کار باشد یقال
شان شانہ اعلیٰ عمل ما یجسبہ
و خبر و درن یقال لا شان حیرہم
ای کثیر ظنم و تباہ و فاسد کردن
یقال لا شان شلکم ای قیدن
امرہم ہکستن یقال شان بعدک
ای صارکہ شان

رَشَاءَمٌ و رَشَاءَمٌ، بالفتح و زجیل
و غایت ہر چیزے بہ نہایت آں رنگ
یقال عَدَّ اشاءاً و اجمع کلکفاء و
مہا ناکہ و تشیل آں و خاک چاہ و
در گذشتن بہ نسبت نمودن و خاک از
چاہ بر کشیدن و بفعل من نصر و بگفت
آوردن کسہ یقال شانہ است عجیب
رَشَاءَمٌ آں ہکسہ و المذنبیل و
تہ بیل خاک و مانند آں
کشد مشائی جمع

رَشَاءَمٌ و رَشَاءَمٌ، بالفتح و زجیل
و غایت ہر چیزے بہ نہایت آں رنگ
یقال عَدَّ اشاءاً و اجمع کلکفاء و
مہا ناکہ و تشیل آں و خاک چاہ و
در گذشتن بہ نسبت نمودن و خاک از
چاہ بر کشیدن و بفعل من نصر و بگفت
آوردن کسہ یقال شانہ است عجیب
رَشَاءَمٌ آں ہکسہ و المذنبیل و
تہ بیل خاک و مانند آں
کشد مشائی جمع

رَشَاءَمٌ و رَشَاءَمٌ، بالفتح و زجیل
و غایت ہر چیزے بہ نہایت آں رنگ
یقال عَدَّ اشاءاً و اجمع کلکفاء و
مہا ناکہ و تشیل آں و خاک چاہ و
در گذشتن بہ نسبت نمودن و خاک از
چاہ بر کشیدن و بفعل من نصر و بگفت
آوردن کسہ یقال شانہ است عجیب
رَشَاءَمٌ آں ہکسہ و المذنبیل و
تہ بیل خاک و مانند آں
کشد مشائی جمع

رَشَاءَمٌ و رَشَاءَمٌ، بالفتح و زجیل
و غایت ہر چیزے بہ نہایت آں رنگ
یقال عَدَّ اشاءاً و اجمع کلکفاء و
مہا ناکہ و تشیل آں و خاک چاہ و
در گذشتن بہ نسبت نمودن و خاک از
چاہ بر کشیدن و بفعل من نصر و بگفت
آوردن کسہ یقال شانہ است عجیب
رَشَاءَمٌ آں ہکسہ و المذنبیل و
تہ بیل خاک و مانند آں
کشد مشائی جمع

رَشَاءَمٌ و رَشَاءَمٌ، بالفتح و زجیل
و غایت ہر چیزے بہ نہایت آں رنگ
یقال عَدَّ اشاءاً و اجمع کلکفاء و
مہا ناکہ و تشیل آں و خاک چاہ و
در گذشتن بہ نسبت نمودن و خاک از
چاہ بر کشیدن و بفعل من نصر و بگفت
آوردن کسہ یقال شانہ است عجیب
رَشَاءَمٌ آں ہکسہ و المذنبیل و
تہ بیل خاک و مانند آں
کشد مشائی جمع

رَشَاءَمٌ و رَشَاءَمٌ، بالفتح و زجیل
و غایت ہر چیزے بہ نہایت آں رنگ
یقال عَدَّ اشاءاً و اجمع کلکفاء و
مہا ناکہ و تشیل آں و خاک چاہ و
در گذشتن بہ نسبت نمودن و خاک از
چاہ بر کشیدن و بفعل من نصر و بگفت
آوردن کسہ یقال شانہ است عجیب
رَشَاءَمٌ آں ہکسہ و المذنبیل و
تہ بیل خاک و مانند آں
کشد مشائی جمع

رَشَاءَمٌ و رَشَاءَمٌ، بالفتح و زجیل
و غایت ہر چیزے بہ نہایت آں رنگ
یقال عَدَّ اشاءاً و اجمع کلکفاء و
مہا ناکہ و تشیل آں و خاک چاہ و
در گذشتن بہ نسبت نمودن و خاک از
چاہ بر کشیدن و بفعل من نصر و بگفت
آوردن کسہ یقال شانہ است عجیب
رَشَاءَمٌ آں ہکسہ و المذنبیل و
تہ بیل خاک و مانند آں
کشد مشائی جمع

رَشَاءَمَةٌ، بالضم پیشی گرفتن و نبرد
کردن با کسے در و دیدن
رَشَاءَمَةٌ، گوش فرا داشتن پیشی گرفتن
رَشَاءَمَى الْقَوْمُ، متفرق و پرتیاں
شدند و تَشَاءَمُوا مَابَيْنَهُمَا،
با ہم دور شدند۔

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح پیدل
ش ب ب و رَشَاءَمَةٌ، بالفتح پیدل
ش ب ب (شَبَّ) بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است
رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است
رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است
رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است
رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است
رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است
رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است
رَشَاءَمَةٌ، بالفتح نوب
از ناک و بیماری است و موہبت است

(شہاب) بالکسر اسم ہاں آتش
 افزونہ و شادمانی و نشاط اسپ
 کہ پرواشتن ہر دو دست باشد معا
 (شہاب) کعبور اسم ہاں آتش
 افزونہ و ماہر و سیکو گردانندہ
 چیزے و آرا بندہ آں وقت ہندہ
 یقال ہذا شہاب لعل احد یزیدہ
 و لاقویۃ) واسپ کہ ہر دو پائے
 او ہر دو دست آں را در گذرد و چون
 از گو سپند و گاو و شتی یا پیراز ہر دو
 (شہاب) کامیر نام مردے و
 شہاب بن عمر قذحہ و شہاب
 بن نعیم تابعیاں اند
 (شہاب) بن حکم بن منیار کزیر
 فرد است
 شہاب (کفینہ جوانی
 شہاب) زناں جوان
 (شہاب) کشد اولقب عبدالمغیر
 بن محمد عطار
 (شہاب) کرمان لقب جعفر بن حسن
 و محمد است مددش
 (معلی بن شہابی) محدث است
 (محمد بن عمرو بن شہابی)
 (شہابی) کتوزہ مادی صحیح
 است از فریبی
 (شہاب) کبیر سیم و فتح شہین و
 کہن سال و شیر میشہ و نیز سیر گاو
 و شتی و گو سپند
 (شہاب) سیکو و خوب دوسے
 (شہابی) آتش افزونہ و
 لا یقال شہابہ
 (رض) شہاب الغلام شہاباں جوان
 گردید کرک + و شہاب النار

(شہاب) افزونہ شہاب آتش
 (شہاب) شہاب و شہاباں مجہول
 لازم ہندہ + و شہاب الخیار
 (لونها) زیادہ کر و حسن و جمال
 زن را بر اندازاں و کذا شہاب
 الشعر لونها + و شہاب الوجہ رنگیں
 گرد و بسیار است رو سے راہ و نیز
 شہاب) برافروختن آتش و حرب ہند
 آں شہاب مثلہ و بلند می ہر چیز
 (شہاب) مجہول تقدیر و اندازہ
 کردہ شد برائے من و قولہم فعلتہ
 من شہاب الی ذب فی ذب لب
 تجعل منیرۃ لانہم بادخال من علیہ
 وان کان فی الاصل فعلا کما
 قبل ہی شہاب اللہ صلی اللہ
 علیہ وسلم من قبل و قال
 (رض) شہاب الفرس شہاباں
 بالکسر و شہاباں و شہاباں نشاط کرو
 اسپ و آں پرواشتن ہر دو دست
 باشد معا
 (شہاب) کبیر شہین و کلاں سال
 (شہاب) اللہ شہاباں جوان گردندہ
 اور اخداے و کذا شہاب اللہ قرآنہ
 یعنی افزوں و قوی گماندا و را
 خدایے + و شہاب الرجل) پدر
 فرزند اں جمال شد + و شہاب لہ
 مجہول تقدیر و اندازہ کردہ شد برائے
 من ہر چیز اشباب بر انگختن و
 بر بلانیدن و پیر و کلاں سال شدن
 گاو و نشاط آوردن اسپ را
 (شہاب) غزل گفتن یعنی صورت
 و جمال زنی و حال خود باو سے عشق
 گفتن و آغاز کردن در مقصود

(شہاب اللہ قرآنہ) جوان
 گرداند اور اخداے و القرن
 زیادہ سے انکلام
 (شہاب) غزل گفتن
 شہاب ت شہابیت) بکسرتن و
 تشدید متناہ ترہ است کہ ہندی تہا
 نامند محلل منضج و مدلول و حیض
 و جہت یرقال و امراض بلطیمی نافع
 شہاب شہابیت) بالکسر
 (شہاب) محرکہ تندہ و ہزار ہائے
 (شہاب) بالکسر جمع و شہاب
 ابن سعید) معرفت صحابی است
 و شہاب بن ربحی) تابعی
 و شہاب بن منصور و محمد بن
 عبد الرحمن ملقب بہ شہابیت
 محمد ثمان ہند
 (رجل شہاب) کتف مرو
 چہاں طبیعت
 (شہاب) کہزہ آنکہ ہوارہ
 ملازم حریف خود باشد و مخالفت
 ازو سے نکند
 (شہاب بن خدیج) کفراب
 صحابی است کہ لقب عقب
 متولد شد
 (شہابیت) کزیر کو چہ است
 بکلب و آجے است و شہابیت
 بن حکم بن مینا فروست یا آں بہا
 سوحده است و گذشتہ و دازہ
 شہابیت) مرعی اضطرار است
 و عمر بن ہلال بن ہلال شہابی
 محدث است
 (شہاب) کبیر و چہ است
 (شہاب) بافتح شہاب و باضم

درشت از ہر چیز کے
 رَشْنَابِیْت (کعلاب شیر مٹیدہ۔
 رَشْنَبْتُ الْهَوَىٰ قَلْبُهُ شَنْبَتْ)
 آویختہ شد عشق دل او بواللہ زائده
 رَشْبُوْت (کتور ارہ و سبخ و سرک
 رَشْبَات ککان مثلہ شبابیت جمع
 رَشْبَبْت (در آویختن کچیرے و
 جنگ و زون۔
 ش ب ج رَشْبَج : محرکہ دروازہ
 بلند بنا یا دروازہ شَبَجَہ یکے۔
 رَشْبَجُ الْبَابِ رُوکُوْر رَا
 ش ب ح رَشْبَح : بالفتح و بجرک
 دروازہ بلند بنا و رَشْبَحُ الْبَابِ عَيْنِ
 بالفتح بہن بازو
 رَشْبَح (محرکہ کالہہ یکین
 رَشْبَاح و شَبُوْح جمع و اَشْبَاح
 مَالِك) جارت است از اشتر و
 گو سپند و دیگر مویشی۔
 رَشْبَحَان ، بالفتح دراز
 رَشْبَحَات (محرکہ و چوب منقلہ
 رَشْبَاح ، گلخان وادی است باغ
 رَشْبَانِمْ : چوبہا است کہ در پانان
 در عرض گزارند۔
 رَجُلٌ مَشْبُوْحٌ الْبَارِعَيْنِ
 مرد بہن بازو بزرگ استخوان
 ہن (شَبْحَاہ) شکافت اور او
 رَشْبَعُ الْجِلْدِ کشید و دیا کرد
 پوست را میان میخا + و شَبْعُ
 الدَّاءِ عِی ، دیا کرد دست دود
 و شَبْعُ فُلَانٍ لَنَا ، ناوشل
 ہر ویدہ + و شَبْعُ الْخِرَابِءِ مَعْلَى
 الْكُوْدِ دراز کردید
 رَشْبَعُ الرَّجُلِ شَبَاحَةٌ

پہن بازو گردید
 رَشْبَعُ الْعَظْمِ رِيسْتِ بَاذْكَرُوْہِ و
 خراشیدہ شدہ و کلیم درشت و سخت
 رَشْبَعٌ شَبِيْحًا ، بزرگ سال شدہ
 پس یک کالہہ و ویدہ + و شَبْعُ
 التَّيْبِيُّ ، پہنا و گردہ انداز پریرا
 رَشْبَعٌ ، بازیدن آفتاب برت
 بر چوب و مانند آن اِقَالُ تَشْبَعِ الْحَبَا
 عَسَلِي الْعُوْدَايِ مَتَد۔
 ش ب خ رَشْبَخ : بالفتح آواز
 دوشیدن شہر۔
 ش ب د رَشْبَد (شَبْد ر ع)
 کہ بر ج کزوم و رہاں + و مینہ
 الحدیث من عض علی شَبْدِ عِہ
 سلم من الاقام ای سکندروا ہیم
 و بلا و یفتم دالہ شباد خ جمع
 ش ب ذ رَشْبَذ : محرکہ وہی
 است با بیورد از اس وہ است حافظ
 رشید الدین ابو بکر احمد بن ابی الحدید
 ابراہیم خالیدی شہزی و منیرہ او
 علامہ شمس الدین ابراہیم بن
 محمد و پسرش علامہ یکینے۔
 ش ب ذ رَشْبَذ (کجعفر گہ ہے
 است مانند اسپت گمرا نگہ بر ش
 کلاں و بزرگت باشد۔
 رَجُلٌ شَبْدَانٌ اَرَاہُ الْکَسْرِ و سِیَا عِیْت
 ش ب ر رَشْبَر : بالفتح حق
 نکاح و دست پیمان + و نکاح + و مینہ
 دعاء النبی صلی اللہ علیہ وسلم
 لعلی و فاطمہ جمع اللہ شملکما و
 ہاک فی شَبْرِکِلُوْمَرِ کَشْنِ و قد نبی عنہ
 و آب کَشْنِ و زندگانی و یکسٹ و شَبْرِنِ
 صغفوق و بجرک صحابی است و و

بشیر بن شہر تابعی از اصحاب عمر
 بن الخطاب رضی اللہ عنہ و شہر
 بن علقمہ نیز تابعی است + و
 نیز شہر دارمی پد پدر است م
 ہنادین سری + ا + و نیز شہر
 بدست پیران جامہ و مانند آن را
 وہاں بے وادان و شمشیر وادان
 و بجرک و خواہائی نمودن چیزے را
 و بگردان کتن را جہت کشتی
 و کشتی کردن فحل و جماع نمودن
 و بدانا بگردان و افعل من لضر و ضر
 (شہر) بالکسر یک بہت و اس
 مابین سر اہام و سر شکر است و نہ کر
 ہم آید اَشْبَارِ جَمَع + و قصر الشہر
 مرد کوتاہ خلقت + و قبال الشہر مار
 و شہرین منقذ اَحْوَر) شاعر
 است و تابعی۔
 رَشْبَس (محرکہ عطیہ و بجز نکلوی
 و آنچه تر سایاں یکے مردیکے ما
 فرستہ و فرا گیرد مانند قرباں یا
 ہماں قربان است و اجتام و
 و قولے و تخیل۔
 رَجُلٌ شَابِرٌ الْبَتْرَانِ یعنی وزو
 رَشْبَرِي الْکَسْرِ پچاہ و سہ موضع
 اند۔ در مصر وہ بشرقیہ + و پنج
 بُرْتَا حِیۃ و شش بجزیرہ قوسیتا +
 و یازدہ بجزیرہ + و ہفت بسمند ویدہ +
 و سہ بنو فہ + و سہ بجزیرہ بنی نصر۔
 و چہا بجزیرہ و دو ہر سیمس +
 و دو بجزیریہ
 رَشَا کُوْر) نام بادشاہے
 رَشْبُوْر) بالضم ہا ہے است
 رَشْمَا بَر) کہ ہا ہے کہ کہ جہت

پیمانش ربع و نصف و مانند آن
 دروغ و دشمنی کنند و با اعتبار آن جامه
 و جز آن را فرزندشند و نهرهای پست
 که دروس از طرف آب آید واحد
 آن شبر و شبره است -
 شبر کبقره تیز کفتر و مشبر
 که شبران بارون علیه
 اسلام زید قبل یا ثمالهم متی
 النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 الحسن والحسين والمحسن
 (شبره) کعبه بن محمد بن محمد
 عابد نیشاپوری است -
 (شبرون) کتور که اسے لفظ عربی
 (شبرور) زن سنجیه
 (شبر شبرا) با تحریک
 فیرید و تکیه -
 (شبران) مال را یکے دادن و
 عطا کردن يقال شبره فی کنا
 فاشبرا ی طاب منه و اعطاه
 (شبر شبرا) اندازه کرد و
 (شبره) نام بزرگ داشت از
 (شبر) بزرگ شدن
 (شبرا) نزدیک شدن و
 گداه با یکدیگر و حرب گونی میان
 ایشان اندازه شبری مانده است
 ش بر ص (شبر لیس) کسز جل شتر زره
 ش بر ت (شبروت) کسز
 قلع است باندیس -
 ش بر و (شبرو) محکومت
 (شبروئی) بالقصر و التحریک
 شعر تیز و شبرواته مؤنث و نام
 مردی از بنی تغلب -

ش برق (نوب شبروق)
 کجفر جامه پاره -
 (شبروقه) بافتح گرفتن باز صید
 را و دویدن آن و بریدن جامه و پاره
 کردن گوشت و نوسه از دویدن
 ستور و بد بافتن جامه را -
 (شبروق) که برج زقوم تریاض
 که گیاه است و دیگر شتر آن را
 شے خورد و شبروقه یکے و بیچگر به
 و عرف بن شبروق و عاصم بن شبروق
 محدثان اند -
 (شبراق) بالکسر شدت هر چیزے
 و گفتگی جامه و قویتر کردن اسپ و
 جز آن جهت دفع چشم زخم و
 دے است بزبیده و نوب شبراق
 جامه پاره -
 (شبرا) که لایط و رختے است
 بلند و شلو + و نوب شبارق
 حار پاره -
 (شبارق) پارهای جامه شبارق
 بالمد مثله و نوسه از درخت بلند
 و پارهای گوشت مطبوخ و این حرب
 است و جماعت و نوب شبارق
 جامه پاره شبارق مثله
 (نوب شبروق) جامه بیاف و بریده
 ش بر م (شبروم) کسز
 کوتا بالا و بفتح و تخیل و آبے است
 نزدیک کوفه مرینی اجل ساد و رختیت
 خار دار که و بار و فتح ساز و گیاهے
 است دیگر که دانه مانند نخود دارد و
 بیخ آن درشت و پر شیره تمامه آن
 سهل است و استعمال شیر آن
 خطرناک و انما یستعمل اصله

بان یقع فی الحلیب یوما و لیلة
 و یجید ذاللبن ثلث مرات ثم یجف
 و یقع فی عصیر الحنظل و الراویانج
 و یتراک ثلثة ایام ثم یجف و یعمل منه
 اقراص مع شقی من الترید و
 الحلیب و القرفانہ ذواء فائق
 (شبروم) بالضم گریه ماده و آنچه
 که از رسن و رسته پراگنده شود
 و معرفه صحابی است غیر منسوب
 وله ذکر فی النیابة فی الحج فی
 حدیث ابن عباس و عبد الله
 بن شبرمه از بنی ضبه است
 (شبروم) آنچه از رسن و رسته
 پراگنده شود
 ش بر زق (شبروق) کجفر
 پری زده و نصر الله بن موسی بن
 شبروق موصلی محدث است
 ش بر ب (شبربه) تام
 کردن چیزے را -
 ش بر ص (شبرص) محکومت
 و در سنجیه و آمدن خار -
 (شبرص الشجر) بهم در شند و رخس
 ش بر ط (شبروط) کسز و کسز
 نوسه از ماهی نرم بدن خرد و سربار یک
 دم کشاوه میاں بر شکل بریط شبروط
 کفد و س مثل شبروطیکے -
 (شباط) کسز آب ہے است از
 سال رومی و آن ماه آخر زمستان است
 (شبریط) کسز لوط قلعه است
 ابدہ از اندلس -
 ش بر ع (شبرع) بافتح و
 کسز بیری هندگر سگی و سیر شدن
 و الفعل من به و يقال شبرع کسز

وَلَحْمًا وَكَذَلِكَ اشْبَعُ مِنْ خُبْزٍ وَلَحْمٍ
 یعنی سیر شد از نان و گوشت و دستورات
 از چیزه یقال شَبَعْتُ مِنْ هَذَا الْأَمْرِ
 ورویت ای شَبَعْتُ وَكَرِهْتُ شَبَعْتُ
 اعوز من نفس لا تشبع ای حرص
 تتعلق بالمال البعده
 (شبع) بالكسر كعب مقدار
 سیری از طعام -
 (شَبَعَةٌ) بالضم مقدار یکسیری از طعام
 (شَبَاعَةٌ) بالضم نام چاه زمزم در حیات
 بهر آن جهت که آب آن سیرے سازد و خوردن
 راه زیاد و باقی مانده بعد سیری -
 (شَبَاعِع) اصحاب سیر و لم یسبح
 الا فی الشعر فلا یجوز فی غیره
 (شَبَعَان) بالفتح سیر و کوهی است
 بیچین در طوس است بمدرینه -
 (شَبَعْلَى) بالفتح والقصر مؤنث
 شَبَعَان شَبَعَانَةٌ بآثار مثل و
 مَرَاةٌ لَا شَبَعِي الذَّامِعُ زین طبر
 بازو و شَبَعِي الخَلْجَالُ و
 التَّوَارِكُ فرب دست و ضرب پیک
 دست برین و پابرین را پر کنند از
 فرسی و نیز شَبَعِي و چه است بشقی
 (رُؤْبُ شَبَعِ الْعُقَالِ) کامیرجا
 سیر یافت بسیار سیاه و در جل
 شَبَعِ الْعُقَالِ مرد بسیار عقل
 و حَبْلُ شَبَعِ رَسَنِ بساتنه
 لك شَبَعُ عَقْلِهِ شَبَاعَةٌ بسیار
 و فَاوَكِرْ عَقْلَ بُو -
 (رَجُلٌ مُشَبَعٌ الْعُقَالِ) بفتح الباء
 مرد بسیار عقل -
 (شَبَعْتُ مِنَ الْجُوعِ) اشْبَاعًا
 سیر جانیدم از آن گرسنگی و

نیز اشْبَاعٌ بسیار و وافر نمودن
 و رنگ سیر خوردن جامه را و پر
 خواندن حرکات را و فی الدعاء
 لا اشبع الله بطنی ای میل ملک
 (شَبَعِي) نزویک سیری سیتا
 گو سپندان و یقال شَبَعْتُ غَمَّ
 تشبیهاً اذا قاربت الشبع ولم تشبع
 (مُتَشَبِعٌ) بتکلیف سیر نامیده
 خور و خوشتر آنرا بزیادت از وسیع
 خود و نازنده بدان و فی الحمد بیت
 الْمُتَشَبِعُ بِمَا لَا يَمْلِكُ كَلَابِسُ قُوْبِي زُو
 (شَبَع) بتکلیف سیر نمودن خوردن
 و افزون شدن و بار بار خوردن -
 شَبَقٌ ذات الشبق بالکسر
 سوخته است -
 (شَوْبَقٌ) بالضم خوب ناس پر
 معرب چونک -
 (شَبَقٌ شَبَقًا) بالتحریک
 سخت آزمند شد بجماع و شَبَقٌ
 مِنَ اللَّحْمِ نَگوار و شد از گوشت
 شَبَقٌ (بِنُوشِنِكَ) بالکسر نسبت
 (شَبَكَةٌ) بالضم قرابت یقال
 نَبِيْهُمَا شَبَكَةٌ ای نسب قرابت
 (شَبَكٌ) محرکة دندان های شاد
 و ذُو شَبَكٍ آبه است
 بجهاز ببلاد بنی نصر بن معاویه -
 (شَبَكَةٌ) بالتحریک دام شَبَكٌ
 بخفت تا و شباک بالکسر جمع
 و چاههای همگی قریب و ظاهر و
 نمایان و زمین بسیار چاه و سوراخ
 کلا گوشت و آبه است یا جاواکی
 است شمرقی سمیرا را سدر او آبه
 است بنی فثیر او سدر آب است

دیگر مری نمیرا و چاه است و آب است دیگر
 طریق شَبَاك ماه و هم بیشتر
 و اسد شَبَاك شیر و هم دندان
 رَشْبَاك کتاب نام سه وضع است
 رَشْبَاك ضبی رَشْبَاك بن عبد
 و عثمان بن شَبَاك محدثان اند -
 رَشْبَاك کزیزه وضع است ببلاد
 (شَبَاكَةٌ) کجبنیه وادی است نزدیک
 سب و مری وضع است میان مکه و ناهربا
 چاه است آنجا و آب است مری سلیل را
 رَشْبَاك بن عَمَّان الذستوانی
 کاش او و شَبَاك بن عجم محدثان اند
 رَشْبَاك کزنا بجا نیست مانند
 کب و و بروت شَبَاك ترازی و هر چه از
 نه و مانند آن در چه نیاوه باشد بر صنعت
 لویا یا شَبَاكَةٌ یک پارہ ازال و نیز
 شَبَاك دوال است در چه آمده میان
 خوبان کج محل وجد اسمعیل بن مبارک
 وجد والد علی بن احمد بن ابی العز
 که محدثان اند و دام شَبَاك بیک
 جمع و آنچه از این و خوب جز آن
 بر شکل دام سازند و بجای نصب کنند
 (شَبَاكَةٌ) گیاهی است بمصر
 معروف برفوف -
 (شَبَاكَةٌ شَبَاكَةٌ) بالفتح
 در اینخت بیکدیگر در آوردن را
 (شَبَاكَةٌ) چاهای همگی قریب کنند
 (مُتَشَبَكَةٌ) کعظمه دام مانند
 از این و جز آن -
 (شَبَاكَةٌ) در اینختن و بیکدیگر
 آوردن چیزه
 (شَبَاكَةٌ) بیکدیگر در آمدن
 چیزه و در اینختن شدن و در هم شدن

امور و نیک تار یک شدن سپاه شج
 و نیک ظاهر شدن ستارگان
 (شَبَابُك) بیکدیگر و زان
 چیز سے و در آویختن از چیز سے و
 در هم مختلط شدن کارها -
 رَشَابُكُك التَّبَامِ بیپسند و با
 و نیز تشابک مختلط و در هم شدن امور
 شج بک رَشَابُكُكَة بِالْفَتْحِ شَبُكُك
 معرب است مبنی بر فعلك از شج و رعی
 شج بیل (شَبِيل) بکسر شجر
 بچه و تمثیکه شکار کند اشغال دانسیل
 و شَبِيل و شَبَال جمع و خضر بن
 شَبِيل از فقها است و شَبِيل
 بن عباد مکی و شَبِيل بن العلاء و
 شَبِيل بن شریق - و عبد الرحمن بن
 شَبِيل بن شیبان بن شَبِيل محدثان
 اند و ذُو الشَّيْبَانِ لقب عامر بن
 عمرو بن حارث بدان جهت که او را دو پسر
 بودند و یکی اظن مشهور شَبیلین -
 رَشَبِيلِي بِالْكَسْرِ نام جماعتی است
 و ابو بکر شَبِيلِي تلمیذ جنید است
 و نام او جعفر بن یونس عالم بوده
 و فقیه و مذہب مالک داشت
 و موطا را حفظ کرده -
 رَشَابِل (کصاحب شیر که فدا
 آں و - هم آمده باشد و کوه که پر
 بدن تازه جوانی -
 رَشَابِيل (بن عوف کنزیر ابو طفیل
 اعمی تابعی است اَدْرَاك النَّبِي
 صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ
 و شَبِيل بن عروة صبیختن
 فاده و منبیه بن شَبِيل در نسب ثقیف
 است و ابو شَبِيل عبیدالد بن

سلمه مع شج و ابو طفیل حارث
 بن شَبِيل بجلی، نقد است و
 حارث بن شَبِيل کالمیر ضعیف
 را شَبِيلِيَّة) بکسر کار مینیة
 شج سے است بزرگ باندلس -
 رَن (شَبِيلُ شَبُوكَا) گوالید کوهک
 و قوی و جوان گردید و نعمت
 و لیب و شَبِيل و کحسین شیراورد با یکجا
 رَشَبِيل عَلَيَّه اشبالا، مهربانی
 کرد و برده و اعانت نمود و اشَبِيلَتِ
 المرأة علی ذلکها، بچه پرور و
 زن بیوه -
 شج ب م (شَبِيم) محرکه سر با
 و سر و شدن و الفعل من سمع
 رَشِيم) ککتف سردیقال
 غد و شَبِيم و ماء و شَبِيم سی باد سرد سازد
 باگ سنگی یا عام است و موت و زهر
 بدان جهت که سرد کنند
 رَشِيمَة شَبِيمَة کفرجه گا و فرج
 رَشَبَام (شَبَام) کسحاب گیا ہے است
 رَشَبَام (شَبَام) کتاب چوب پتفوز بند
 بزرگاله وحشی است از عرب و موضع
 است بشام و کوه ہے است بین م
 همان را و شهر سے است مرعیر را
 زیر کوه کوهباں و شهر سے است مریخی
 حبیب را نزد یک ذم مر و شهر لیت
 و حضرت و رشتہ بند برقع و ہا شبان
 رَشَبِيمَة) کخدم چوب پتفوز بند بزرگاله
 رَن (شَبِيم) الجندی چوب پتفوز
 بند راورد و مین بزرگاله کرد -
 رَشَبِيم) کعظم بزرگاله با چوب پتفوز
 بند و مینہ المثل افروز و مینہ صفت العرا
 و تفرش لاسد المشم یعنی مریخی

را و از نایع و سے و رعی شیر و دار
 بسته را و رقی شخصی کو میند که از امر
 حقیر بزرگ و پیرا مر سے خطیر اقدام
 نماید و الاصل ان امر آتو قترست
 اسد المر سمعت صوت غراب ففت
 رَشَبِيم الجندی و شَبِيمَة) شبام را
 در وہیں بزرگاله کرد
 شج ب بن رَشَابِن، کصاحب
 کوهک نازک اندام پرگروشت -
 رَشَبَانَة) بالفتح معرفت نام مرده
 احمد بن فضل بن شَبَانَة)
 بالضم حمدانی کاتب و عبد الرحمن
 بن محمد بن شَبَانَة که او را جزو
 مولف است و علی بن عبد الملك
 بن شَبَانَة محدثان اند
 رَشَبَانِي) بالضم مر و سر خروے
 و غے گون بروت اشبانی بالضم مثل فیما
 رَشَبُونَة) بالضم شهر سے است
 بمغرب -
 رَشَبَان (ابن شَبَان) کشاد عبد العزیز
 بن محمد عطار است -
 رَشَبَان (کرمان لقب جعفر بن
 حسین فرقد دا حمد بن حسین
 بغدادی معروف بشبان است
 رَن (شَبَان الغلام) پرگروشت
 بزرگ اندام گردید و شَبَان و شَبَانَة
 قریب او شد و نزدیک گردید
 شج ب ه (شَبِه) بالکسر و
 کعنب مانند اشباة جمع و کوز
 شَبِه) بالکسر و سیک کوزه بر کعبین
 رَشَبِه) محرکه مانند منشا به و
 رَشَابِيَة جمع علی غیر قیاس
 کعاسن و قد الکیر و یقال بیئنا

شَبَّهَ یعنی ہر دو مانا اور ہا و نیز
 شَبَّهَ نوحے از درخت بزرگ و
 روئیں و یکسر اشباہ جمع و گیاہے
 است خدا را که شکوفه لطیف و سرخ
 رنگ دارد و روان مانند شہدان
 (شَبَّهَةٌ) بالضم پوشیدگی کار و
 مانند و امر سکر در اس حکم بخط انواب
 نکلند شہتاں جمع -
 (شَبَّیْہ) کامیر مانند
 (شَبَّاب) بالفتح روانہ است مانند
 تخم سینہاں و بیغم -
 (شَبَّهَان) بالتحریک نباتتہ است
 خوش بوہ خار دار کہ شکوفه لطیف
 و سرخ رنگ دارد و روانہ مانند شہدان
 شہباں تکیے تریاتی است
 مرکز بیدگی ہوام را و سرفه و نفستیت
 حصات را نفع بخش و شکم را بند کند
 (اشبہہ) مانند او شد و اشبہہ
 امہ) عاجز و ضعیف گردید
 (شَبَّابُہُ شَبَّابُہُ) مانند او شد
 (امور مشبہہ) کسظمہ کار
 کے مشکل -
 (شَبَّهَہُ اَبَاہُ) و شَبَّهَہُ بِشَبَّہِہَا
 مانند او کرد و افراد و شَبَّہُ عَلَیہُ
 الامیر، جمہول شکل شد بر کار
 امور شَبَّہَہُ کار ہا
 مشکل مانند
 (اشبہا) مانند شدن یقال شہتا
 اذ ا شَبَّہَ کُلَّ مِثْلِہَا الْاٰخِرُ
 حتی التَّبَا و پوشیدہ شدن
 کار و ماننداں
 (شَبَّایہ) آن آیت است کہ
 و حقیقت آن معلوم نشود بخلاف

محکم و کار مشکل و مانند
 (شبابہ) مانند شدن یقال شَبَّہَا
 یعنی ہمہ گیر مانند خدمت
 (شَبَّہ) مانند
 شرب و (شَبَّوْنَا) بالفتح کزوم
 اسم است محقر ب را مثل اسامہ مراد
 را و گاہے الف و لام ہمہ داخل شود
 آن را و پر قبیلہ است و مو ضعیف
 است بہاد یہ و قلعہ است بہین
 شہرے است میان مارب و
 و حضرت مہر حمیرا وزن یبید زیاں
 (شَبَّاب) بالفتح کعصا جامہ نوک
 دو ادوی است بحدینہ و شہا بن جارت
 بن حضرت موت از قبیلہ حمیرا است
 (شَبَّابَا) بالفتح کزوم نوزادہ
 یا کزوم زورنگ و اسپ نوب عنان
 و اسپ سیخ یا ونیش کزوم و
 تیزی بہ نیز سے و ہر دو جانب سر
 کفش شَبَّابَا و شَبَّابَا جمع
 (شَبَّاشَتُوْنَا) بلند گردید -
 و شَبَّابُ و جہہ روشن شد و شہید
 روئے و بعد تغیر و شَبَّابُ الفرس
 سیخ یا گردید و شَبَّابُ السَّارِ
 افرخت آتش را -
 (اشبہ اشباہ) داد و بخشید
 و پیدا شد اور افرزند زیرک -
 (شَبَّیْہ و شَبَّیْہ) لغت از اس و
 دفع نمود و (اشبہی فلا نا) در چاہ
 یاد کرد و بلا انداخت اور او گرامی
 کرد و بزرگ پن داشت آن را از
 لغات اصدا و است بہ و اشبہی
 الشجر بالید و در ہم سمیڈانازکی
 و نزاکت و اشبہی لایا اولاد و شہابہ

زید شدن اولاد او -
 شربت ت رشتت) بالفتح
 پرانندہ اشبات و شتوت جمع
 و یقال جَاؤْ اَشْتَاتَا اِی متفرقین
 و فی المجلس شتوت من الناس اِی
 لبسوا من قبیلہ و اجل و نیز شتیت
 پرانندگی و منہ الحمد لله الذی
 جمعنا من شہتا اِی بعد تفرق
 (محمود بن شہتا) بالضم
 محدث است -
 (جَاؤْ اَشْتَاتَا شَتَاتَا) یعنی
 آمدند متفرق و پریشاں -
 (شبتیت) کامیر کار پرانندہ و نداں کشا
 (قوم شتی) کتے گرد و از اصناف
 مردم اشباہ شتی، چیزهای مختلف
 (شتان شہتا) و ینصب و کذا
 مابین شتا و شتان ماہا و شتان
 ما عمر و و اخوہ اِی بعد مابین ما
 و شتان مضر و من شت اذ
 تفرق و الفتحہ التی فی التوین ہی
 الفتحہ الی کانت فی التاء لتدل علی
 انه مضر و عن لما ضی و کذا
 سرعان و و شکان مضر و فان من
 سرع و و شکان و قد تکسر التوین
 (ض) شت شتا و شتا تا و شتیتا
 پرانندہ و شتت ہو پرانندہ خدمت
 (اشتات) پرانندہ کردن
 (شبتیت) پرانندہ کردن یقال
 شتتہ اللہ یعنی پرانندہ و پریشاں
 کند اور اخداے -
 (شبتت) پرانندہ شدن
 (شبتتات) پرانندہ شدن
 (اشتت الامر) پرانندہ شدکار

ش ت خ ن (اشتخین) کسر معترضه و تا دستا کے است
 بحر قنقور ازاں رودستا است محمد بن
 احمد بن مت محمدت
 ش ت ر (شتر) بافتح بریدن
 و انفعال من ضرب و معرفت نام پدر
 عبدالرحمن کوئی محدث
 (شتر) بحر کہ ہر شنگی باقیم
 یا گفتے اس یا فریو شنگی اسفل اس
 و کفشدن لب زیریں و د آمدن
 بخرم و قبض در بحر ہرج پس
 معایین فاعلن شود و نیز شتر
 قلم است بارہا مہمان مرویہ و نجیب
 (شتر) بافتح ہمن و واکنست
 (شتر) ہشتی لقب مالک
 بن ہارث شتر نام بعضی از خویش
 اصحاب علی کریم اللہ وجہ اشتراک
 مالک اشتر و پسر او ابراہیم
 احمد بن اشتری و عمر بن
 علی صوفی اشتری ہر دو
 روایت دارند۔
 ابن الشتر (وزو کے بود
 لقب شتر) کتاب میان بقاء
 و در پندہ است۔
 (شتر) شکل کز ہر دو
 (شتر) نھا (تابعیان اند
 (شتر) بالضم گیا ہے است
 و تازہ اس ماثل کاہود و مرد وصل
 میخورد مفع سدہ و در بول سخن
 مدہ و ہضم۔
 (شتر) باضم شتر کاہود
 لقب مروے۔
 (شتر) کفسیق مرویہ یا فریب

عیب و بد خوے
 (شتر) بافتح زن گلابی
 (س) شتر العین و ولد شتر
 الوجل معروفاً و ما جھول فیہما
 بر غصہ ہاں چشم گردید و شتر بہ
 و شنام داد اورا۔
 (شتر العین) برگشتہ پلک کرد
 چشم را و شتر کا رخا نید اورا
 و خستہ کرو۔
 (شتر) برگشتہ پلک گردانیدن چشم
 (شتر) پلک چشم گردانیدن و
 عیب کردن کسی را و تقضی نمودن
 (شتر العین) برگشتہ پلک گردانیدن
 ش ت ر (س) شتر شتر
 سرکتہ یا شکیبائی کہ ہاں یاری یا اگر سنگی
 ش ت ر (شتر) بافتح جو
 ش ت ر (س) شتر شتر
 بافتح پاسپر کرد اورا و حقیر دست و زانوہ
 (شتر) جا یا۔ ہلاکت و انداں
 شتر است بالضم
 شتر (شتر) کما ہر و شنام یافتہ مذکر
 و مؤنث در روئے یکسان است و مرو
 تا خوش بوے و شیر غضب ناک۔
 (شتر) کسفینہ و شتر
 (شتر) یا شتر بن ثعلبہ
 کہ ہر دو قبیل است در ضیاء صواب
 شتر ہر دو یکہ شتر تھتہ است
 و شتر بن ثعلبہ فرزندی شتر
 (شتر) و شتر و شنام و شتر

مشتوكة، مؤنث
 (ض ن) قتیمة شتتا، بافتح و
 مشتامة و قلم ہاں و شنام و شتر
 (شتر) شتر شتر انست و شتر
 (شتر) کسفینہ شیر غضب ناک
 (شتر) ہر دو شتر و شنام و شتر
 (شتر) یکہ گیر اور شنام و شتر
 ش ت ن (شتر) بافتح یا شتر
 و انفعال من نصر و رجل شتر الکفا
 مرویہ و شتر دست۔
 (شتر) بافندہ
 (شتر) کسحاب کوہے است یکہ
 میان گدی و کدا۔
 (شتر) بالضم طعمہ است بانہ
 (شتر) است نزدیک انطاکیہ
 (شتر) کعبور بافندہ
 (شتر) بالضم ہاں
 ہاں جمع شتر
 (شتر) کھڑکے ہے است
 محمد بن ابوالمظہر ہن
 شتر کہانہ کما نہ موث است و شتر
 ش ت و (شتر) کعبور ہاں
 درشت و صدر وادی۔
 (شتر) کسا زستان و شتر
 شتر و اشتیاء جمع و قحط
 (شتر) بالتحریک و التکسیر
 مذرب شتر ہاں نیز شتری ہر دو
 ہاں زمستان۔
 (شتر) شتر ہر دو سرد
 (شتر) شتر ہاں صبح سرد
 (شتر) ہاں شتر ہاں است
 (شتر) جمع شتر ہاں بافتح ہر دو
 یکہ ہے۔

رشتی ، کفنی باران زمستان
 (مشتتا) سرا جامے
 ون، شتا بالبدن، قامت کرد
 در شهر ایام سرا و شتا القوم،
 با قحط شد روزستان و شتا
 (الشیطاء) نیک سرودش ز مناس
 (اشتا ۶) با قحط شدن روزستان
 و در شتا در آمدن
 رشتی تشبیه، قامت کرد
 در زمستان و هَذَا الشَّيْءُ
 يُشْبِهُنِي) یعنی آن چیز پس
 است زمستان و -
 (مشتاتا) بر شتا معامله کردن
 شتا و بکسر مثله -
 (تشتی) بجای رز زمستان
 او مت کردن يقال تشبیت بکدن
 کذا اذا اتعت به التشتا
 ش ت ش (شت) با مفعول گویا
 است خوشبو سے تلخ مزه که با عنت
 کنند بوسه و زینور غسل تا نچه از سر
 لوه شکسته بر پیات کنگره باقی مانده
 باشد شتکت جمع و دوز دشتی -
 ش ت ر (شتر) بالکسر کرانه کوه
 شتر جمع و کوه است -
 قنات شتر (کهرسته نیزه که پارانش
 وقت نکهتن پرود -
 (شنیور) کامیر ریزه چه باو شاخه
 باریک از بیخ و وقت روید
 رس، نه تیرت عقیقه بفرک و بطر
 گوید چشم او از زیم چشم -
 ش ت ل (شثل) الاصابه
 و شت انگشتان -
 (س) شنت الاصابه

سطر گردید انگشتان او و در شت شد
 ش ت ن (شثن) الاصابه
 با مفعول و شت انگشتان -
 (س ک) شثنت کفه شثنا
 با مفعول و شثونه و شت شد
 او و شوخ بست و کذا لك العضو
 شثنت مشافرا البعین در شت
 شد لبها شتر از خورون خار
 ش ت و (شثا) کصاصه
 وادی و تصیف شتا نیست بلکه هر
 دو لغت است -
 ش ج ب (شجب) بالفتح جابت
 و اندوه و ستون خانه شجوب جمع
 و مشک خشک که در آن سنگ نریز کرده
 بچنان جهت ترسانیدن اشتر و پید
 قبیله است و در باز و دلو سے که مشک
 را بر بریده از نیمه آن ساخته باشند
 (شجب) گتف هلاک شوند و
 اندو گبیں -
 (شجب) محرمه اندوه و رنج و لذت
 بیماری یا اذیت و رنج که از
 قتال حاصل شود -
 (شجب) بضم سین سرایه چوبیس
 که شبان بوسه اوست خود را
 آویزان سازد -
 (شجاب) اندو گبیں و هلاک
 شوند و وادی بجرم و مرد بسیار
 فوس کنند و پر کوسه و زناغ
 سخت باتگ -
 (شجبا ب) کتاب دار چوب که
 برو سے جامه اندازند -
 (شجوب) کصبورین
 اندو گبیں -

(شجبت) کعبه خوب که جامه
 برو سے اندازند -
 (شجبت) کینصره نغیر بن قطان
 (س ن) شجب شجوب باوشجبا
 بالتحریک هلاک گردید
 (شجول) شجوب (مرد هلاک شده
 دن) شجبه شجوب (با) هلاک کرد
 او را و اندو گبیں ساحت و بازو شت
 و کشید آن را و شجب الطائی
 غیر انداخت آهوا چنانکه خسته کرد پای
 او و رفتن نتوانست و نیز شجوب
 هلاک شدن لازم است و متعدی
 (شجاب) بهم در شدن کار
 (شجب) اندو گبیں شدن
 ش ج ح (شجه) سر شگلی
 (شجاج) بالکسر جمع
 (شجج) عصی سحابی است و نیز
 (شجج) نام جماعتی و سر اجل
 (شجج) مرد که سر بیستانی نمود اثر
 شگلی دارد -
 (شجج) بالکسر بهم سر شگستن
 يقال شججتم شججاً حی ترجمه انصفا
 (شججیم) شکسته سر و دندان شججیم
 پر خ شگسته -
 (شججی) کجهزنت نوسه از مرغال
 یا همان نوسه از زناغ است -
 (شججی) مرد بسیار مردار پس
 کوتاه پشت و نوسه از زناغ -
 (شجج) شکسته سر و
 (شجج) شکسته
 (ن ص) شجج ذاب شجج شکست
 آن را و شجج البعیر شجج است
 در باره و شجج البعیر شجج که ر

بیابان را و شجر المشراب
 آمیخت شراب را
 (شجر) کعظم لکد سراز
 بر چیزه شد و لکد بالفت
 شجر ۲ دگد سفتن در عزمین
 بسیار شکستن
 شرج و شجره با قطع بار
 نهم و ضعیف
 و شجره با کد و لکد و شجره
 کلاط منج و است اوس
 شجره یقین، سخت شمس
 چیز بر بسته با بیت و ا و
 الشجره المشر و اشجار سوس
 پیوسته و بسیار باریدن و اشجرات
 السماء سست و نهم و بارن
 شرج در شجر، با قطع کار
 مختلفه فی با مین هر دو جائے
 تنگ و جائے گزشت از یال و زرخ و
 شکاف زمین و با مین الخیزن یا موخر
 آن اگر اند زمین یا آنچه و اگر در اصل
 انطباق و با مین یا مقامه هر دو تنه می
 بر نزه گوش اشجار و شجره شجره جمع
 (شجره) با قطع شجره کوچک و در
 نفع کوک و مقدار و بیات و نفع و شجره
 ما من شجره صرح النفاذ ای
 قدرن و هی انما هی وقت و بیلد و شجره
 شجره، موکد و زنت با تده با ریک
 با غدیار زنت مقدار است سر با ساقی نه
 یا حاضر آید آن با هر چه ساقی و در آن
 بیات شجره لا کیه و نه با شجره
 الریحل شجره و شجره و شجره الراهب
 بنا و سست مدفن آن صوی صوی
 و شجره الهمالین شجره و شجره

نوعی از نبات است و شجره القدم
 شاتره و شجره الکافور و جوان
 است و شجره سلیمان تفاح بی
 و شجره الجبن دیوار و شجره
 الطیه) شرابین و شجره ابوسیم
 پنج انگشت است و شجره التین
 نیل گش و شجره الخطا طیف
 نهم و شجره لذب از عرو است
 رابر ا هیم بن یحیی بخری بیاض
 نسیج شجره است زهراری بله ابو
 الشعادات و عیة الله بن علی بن
 شجره و شجره عرق حروف شجره
 سه حروف است مجرود و شجره
 (شجر) کعب و زنت با تده و
 در هر چه ساق و در از نبات شجر
 بالماء مثله
 (ارض شجره) کفره زمین و زنت
 و اذ اشجره رود بار بسیار و زنت
 هذا المكان اشجره مینه یعنی زیاد
 هو است لثان از روست و زنت
 کذا هذی الارض اشجره مین
 هذی ای اکثر و منها شجره
 (شاجر) باز دارنده و سختی بزرگ
 شواجر جمع و ریاض شواجر و نزه با تده
 مختلف بعض آن و بعض و آمده
 شجره) کعشر او در زنت و هر چه
 ساق دارد و از نبات و ارض شجره
 زمین و زنت تاک و ا حد جمع و در
 یکسان است و در شجره جمع واحد
 شجره کعبه و شجره طرود و طرف
 (شجره) کتاب و قطع و در
 هر دو یا مری که است به پیشش کوچک
 از هر دو و کجاوه و شجره کتب جمع

و بالکب شقیان تحت کعبان
 تحت در استوار کنند و میخ پایه آن
 و مترس در در جوب چاه و دایره است
 مر شتر را و چه بیکه که در دمان بزغال
 کنند تا شیر نکند و موضع است
 و نیز شجره نام شاعرے از کعبه
 (شجره) کامیر شمس بره غریب
 و بیگانه از مردم و شتر و تیر قداح
 بیگانه در آورد اسے آنکه ازاں جوب
 نباشد و بار و شجره و بود شجره
 رود بار بسیار و زنت
 ارض شجره از زمین و زنت تاک
 علامته بن شجره کمان صحابی
 است و ابو شجره عبد الحکیم
 بن عبد الله بن شجره شجره
 (مشجر) کعبه سلسله که بر آن
 متاع و زنت اندازند و سلسله
 گاورد و جوب بوده یا مری که است
 کوچک از هر دو که پیشش ندارد
 و کجاوه و قطع و شتر که در زنت چیز
 کند مشاجر جمع
 (مشجر) با قطع روئیدن گاه و زنت
 و کجاوه و کعبه
 (مشجره) با قطع و زنت
 (شجره) شجره بیات و شجره
 خلاف بناد میان قوم و با مین کار
 و مختلف فی مری که و شجره شجره
 شجره) بر بست آن با و شجره
 عن آخر) برگه و ا ضید مرد را
 اناں کار و یک سو که در و با مین
 داشت و ساند آن با و شجره
 و اگر در دمان را و شجره اللدینه
 بگام زد دستور را تا با تده و دهن

واکند، و شجر البیت، ستون نما
 خاندان، و شجر الشجر، برداشت
 شاخهائی فروخته آن زده و شجره
 بالوتج، بنیزه زودورا، و شجر
 الشیمی، بر سه پایہ اقلندل چیز
 رس، شجر، بسیار گروید
 جمعیت آن -
 زاد منشور، کمسن بود بسیار خوش
 و شجرت ارض، رویانید و رفت
 منشجر، که عظمه یا منشش شاخ
 در برگ و جزآن و آنچه بر صنعت
 شجر باشد -
 شجرت منشش کردن بدختاں
 و شجیر الخمل، بالے شاخ
 نهادن خوشه خرابن، اما شکست گمرو
 شاخ جز امان، رخت چرمید
 شترن، رای عام، است دشاجر
 فزنا، متنازعت کرد اورا -
 شجرا، متنازعت کردن
 دو گروه با هم دوست راستوں زیج
 کردن از اندیشه و رفتن خوب از
 چشمه کے و زمین حتم کے را مختلف
 شدن یہ دور آمدن بعض آن و
 بعض مناصحت بشتخوردن اشجار
 طباق الراس، یعنی کون فی الفتنة
 والجراب اشتباک عظام الراس
 شاجر، متنازعت و خلاف
 کردن دو گروه با هم بدگر نیزه زدن
 و چرمین ستور تمام گیاه رو بخوردن
 رسیدن و رخت و آمدن چیزه و چیزه
 و اشجار رسیدن چشمه کے را
 و شجر اب شدن -
 شجر ح (شجر)، بالفتح

بطنے است از کتاب
 شجر، بالفتح، بالفتح شجره که مادرش
 آن را نادر خلقت زاده باشد -
 بنو شجر، بالکسر بطنے است از کتاب
 و در حدیث بن زید صحابی اسم
 شجره، بالضم و الفتح لا غیر بدین
 شجر، گفتف و لا و رو پر دل در
 شدت و شجرت جناب و جز آن
 شجره، کعبه مثل، و شتر دیوانه
 (جمل شجره القوا هم شتر سبک
 دست و پا در رفتن
 شجره، کفر حه زن در و پر دل
 و نفاق شجره شتر، ده سبک دست
 و پا در رفتن -
 شجر، شجره سبک برداشتن
 ستور دست و پاے را در رفتن و
 بفعل من سمع، دورازی -
 شجر، بضمین ریشها و رخت
 و کلام چو میں که در جا پیت ساختند
 شجر ح، مثلثه دیر و پر دل
 در شدت و مخاوف شجره مثلثه
 و شجره محرکه و شجر ح بالکسر
 و شجران بالضم و الکسر جمع و
 نیر شجر ح کفراب و کتاب ماریا
 مار در نازعی از مار که چک -
 شجران، بالکسر و لضم جمع و
 مار شکره و شجر ح بن و سب صحابی
 است و مروان بن شجر ح،
 از روای حدیث است و ابو بکر
 قحاج بن ولید، کوفی است
 بسیار حدیث فراخ روایت
 قال السمان لیس بلکله احد
 من شجر ح بن الولید

اشجاراً، بالفتح، بالفتح
 و لا و شدت شجره، بالفتح
 و شجره بضمین
 شجره، بالضم، بالفتح
 زعرب، و غیر شجر ح بالفتح
 و دیرری و مخاوف، شدت لانه
 و الاشته او فاضل بالجناب -
 شجر، پر دل و دلاوری و شکر
 سرگول و سیر همیشه وزه و در
 بلاد یک دراز و نوسه از ما بر میوند
 بن انگشاں متصل به پے پشت
 دست و پے پشت، دست از بند پست
 تا بن انگشاں یا ستوان انگشاں
 زیر پے پشت دست ملصق به بند
 شجر، بالکسر، بالفتح شجره
 کل شد جمع و شجر ح بن
 بن عطفان پدر قبیلہ است و
 ابو سعید اشجره عبید، امه
 بن سعید محدث -
 اشجاء، بالفتح زن پر دل و
 در و نفاق شجره شتر ماده
 سبک دست و پا در رفتن
 شجر ح، کامیر پر دل و دلاوری
 و خطرات و مخاوف شجر ح
 کامر جمع شجران بالضم، منله
 شجر ح، کسفته زن پر دل
 و دلاوری شجر ح جمع
 شجر ح، کسمل نیک دیوانه
 شجر ح، بالفتح نام مردی
 شجر ح، مغلوب و شجر ح
 شجر ح، پر دل و دیرری
 نمود در مخاوف
 و شجر ح، اب او